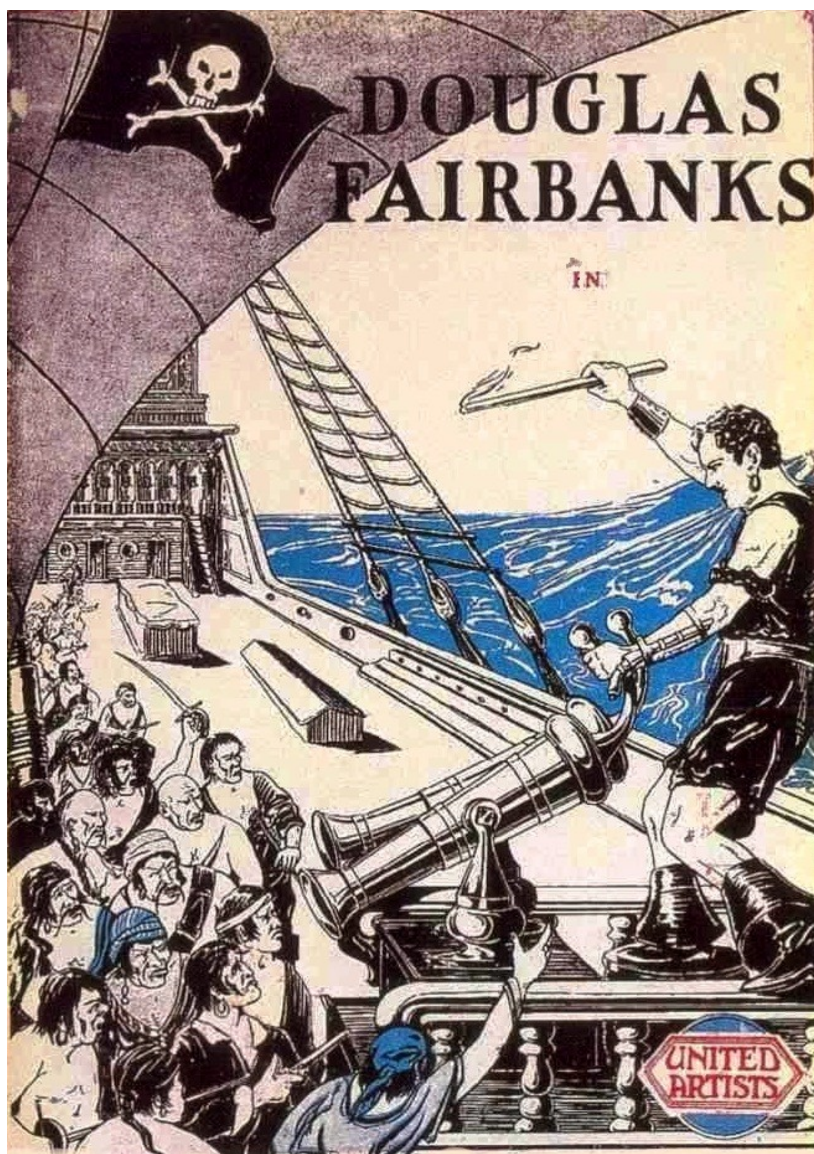
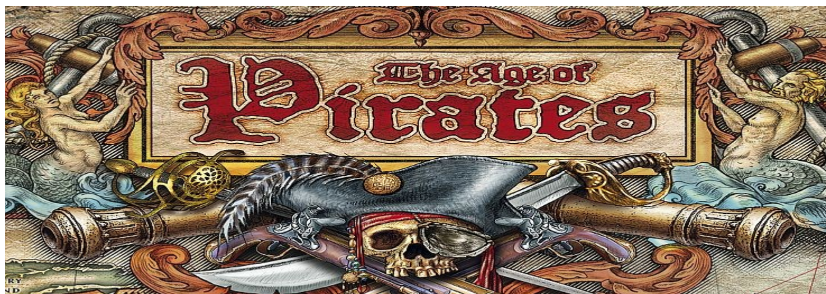

PIRATUL NEGRU

DOUGLAS FAIRBANKS

PIRATUL NEGRU

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I
Când piraţii duelează

Numai doi oameni scăpaseră din masacru.

Aruncaţi din val în val, după incendiul care le cuprinse corabia, duşi de flux spre plaja unei insule care se zărea în apropiere – o enormă cupă verde înfiptă în ocean – ei eşuară pe nisipul auriu.

Soarele de amiază, apăsând asupra întregii naturi, face să crape pietrele. Nisipul se umfla şi se răspândea alene.

Aici, abordară cei doi oameni.

Cel mai tânăr îşi întinse tovarăşul, leşinat pe plaja. Apoi i se adresă, cu glasul slăbit:

— Tată, mă auzi*?*

Mai putea oare tatăl să audă ceva? Marea spălase

sângele care i se scurgea din frunte. Totuşi dintr-o rană mică şi învelită, ieşi un fir subţire, roşiatic, care se rostogolea spre bărbie.

— Tată, eşti salvat.

Muribundul, pe care soarele îl ardea puternic, deschise încet ochii. Privirea i se aţinti înainte, spre ceea ce fusese lumea aceasta şi văzu obrazul fiului său.

Fiul surâdea. El repetă:

— Tată, eşti salvat.

Salvarea pentru un muribund însemna că va trăi, că-şi va relua locul printre cei a căror inima bate repede, că sufletul i se va deschide celor mai frumoase speranţe.

Bătrânul însă nu era salvat, deoarece el nu mai trăia decât puţine minute. Surâse îşi ridică încet mâna şi buzele sale murmură:

— Inelul.

Fiul înţelese. El atinse pe degetul tatălui sau un inel de argint, reprezentând un miel, forjat după măiestria heraldica spaniolă. Îl scoase uşor şi îi strânse apoi în podul palmei.

Asta fu aproape tot ceea ce se întâmplă în acel moment deoarece muribundul nu-şi revenise, deci, pentru a se vedea murind.

Când totul se sfârşi, fiul lua trupul scump al tatălui său în braţe şi îi duse ceva mai încolo, pe ţărm, sub un palmier care îşi lăsa ramurile descurajate să plângă pe pământul roşiatic ai insulei tropicale.

Sub acest palmier, el sapă o groapă, scormonind pământul cu mâinile, şi – acolo – depuse corpul mortului.

Jurămintele şi promisiunile se fac, întotdeauna, deasupra mormintelor celor scumpi; nimic nu este mai solemn ca moartea, pentru că astfel se atinge, în treacăt, cu un deget, lumea eternă, unde toate cuvintele sunt scrise şi unde toate promisiunile sunt reţinute.

Şi fiul, în genunchi lângă mica groapă în care zăcea

fiinţa iubită, cufundată în somnul etern, îşi murmură jurământul.

— Jur, tată, că nu voi avea odihnă până când nu te voi răzbuna.

Şi, pentru ca acest jurământ să rămână neşters, el săpă cuvintele pe care le pronunţase, pe o scândură a corăbiei cu vârful unui fier ascuţit.

Apoi, revenind la viaţă – deoarece ei era un om viu o porni spre aventură.

* * *

— Nebun blestemat!... Triplă esenţă de imbecil. Elefant nenorocit! Tu nu vezi că suntem într-un golf...

Căpitanul Calao care aşezat în spatele bărcii; lasă să-i atârne mâna în apă, mai mult de plăcere decât pentru a şi-o spăla ce sângele care ţâşnea, interpela cu aceşti termeni politicoşi pe scoţianul MacTavish, şeful echipajului său, ce se aşezase în partea din faţă a şalupei şi inspecta împrejurimile insulei.

MacTavish trecea drept un om cu caracter violent, dar, deşi era în serviciul lui Calao de peste treizeci de ani, el nu îndrăzni să răspundă stăpânului cu acelaşi gen de cuvine, pentru acest scoţian mătăhălos, Calao era, după Dumnezeu, cea mai sfântă iubire a sa.

El bâlbâia:

— Caut fundul... nu-i găsesc... din cauza acestor alge blestemate, care mă încurcă...

El se apecă, lăsându-şi chipul să se oglindească în apă. La şaizeci de ani, MacTavish nu mai voia să-şi împrospăteze nicidecum memoria în ceea ce priveşte topografia acestor paragini, ci îşi dădea seama că vederea îi slăbeşte pe fiecare zi.

Căpitanul Calao se enervă şi mai mult. Era un om care nu putea discuta liniştit. Blestemele izbucneau la el chiar şi în mijlocul frazelor celor mai puţin furioase.

— Ţi-au paralizat braţele, câine afurisit? scrâşni el.

Sau poate vâslele tale sunt de caşcaval că ţi-e frică să le afunzi?

Calao îşi şterse capul şi fruntea cu o batistă de mătase, pe care o purta cu eleganţă în buzunarul unei cămăşi murdare. Îi plăcea cochetăria şi nu uita niciodată să răpească victimelor sale tot ce era mai nou şi mai frumos ca podoabă vestimentară. Şi, întrucât ei jefuia circa două corăbii pe lună se putea lesne socoti că batistele de mătase şi cămăşile de dantelă îl ţineau cincisprezece zile, după care nu mai erau bune de nimic. Doar capul îi rămânea întotdeauna curat, deoarece era chel.

În barca de mai sus erau opt sau zece persoane, fiecare la postul său, Calao se găsea la pupă iar MacTavish la proră; între aceştia doi, ceilalţi bandiţi se ocupau cu lucruri curente, unii vâslind iar alţi supraveghind un imens cufăr de fier a cărui greutate justifică prezenţa a patru purtători solizi.

Alături de căpitanul Calao, atrăgea în special, atenţia un tip cu figură posomorâtă, palid, cu ochii melancolici, care părea că nu se sinchiseşte de viaţa înconjurătoare. Era complet îmbrăcat în negru. Cu toate că părea cu mult mai distins decât tovarăşii săi, nici acesta nu inspira încredere şi, desigur că niciun om cinstit care l-ar fi cunoscut nu s-ar fi mândrit cu el. Dacă e adevărat că este bine să-i ocolim pe tăcuţi pentru că aceştia sunt „oameni care-şi mănâncă sufletul” – după cum afirmă un poet arab – sau pentru că sunt periculoşi tuturor acelora cu care vin în contact, faţă de individul aşezat lângă Calao era bine să te ţii la cât mai mare distanţă.

Omul nu vorbea aproape de loc – şi când făcea nu scotea decât un murmur slab, pe care ca să-l înţelegi trebuia să fii foarte atent. I se spunea El Hablador, deşi acest nume semnifică, în arabă, un vorbăreţ. Pe bordul vaporului pirat, EI Hablador avea funcţia de secund, în realitate, el conducea însă pornirile bestiale şi cruzimile

extraordinare ale piraţilor. EI Hablador nu se îmbăta cu vin sau rachiu, dar se părea că niciodată nu e sătul de sânge şi de vieţi omeneşti.

Acum, el privea insula spre care barca înainta la fiecare lovitură de vâslă. Cu bărbia în mâini, şedea nemişcat, ca o statuie fixată în mijlocul corăbiei. Nu dădea nici cea mai mică atenţie blestemelor căpitanului şi de asemeni, rămânea nepăsător la strigătele lui MacTavish care de cinci minute, îi cerea să privească în fundul apei din spatele corăbiei.

Scoţianul sonda în faţă, ceea ce nu-i era deloc uşor, întrucât nu avea decât o mână, celălalt fiind pierdută într-o luptă, mai de mult.

— Diavol împieliţat!... Scoţian afurisit! striga căpitanul Calao, n-ai găsit încă un loc ca să abordezi? Ce, îţi trebuie o plajă garnisită cu pene ca să poţi depune o şalupă pe ea?

Şeful echipajului nu răspunse la aceste noi cascade de insulte şi făcu un semn vâslaşilor. Aceştia se aplecară asupra ramelor, barca făcu un mic ocol şi intră uşor printr-un şir de stânci până lângă malul insulei, lăsând în urmă o dâră de spumă.

— Cufărul! urla Calao. Cufărul, animale fără suflet, strigă el oamenilor care săriseră din barca, înainte de a se fi oprit mergeau acum prin apă. Vâslaşii apucară greaua casetă de fier şi o depuseră pe mal, apoi aşteptară noi ordine.

Căpitanul Calao, EI Hablador şi MacTavish se consultară un moment şi apoi observând o dună de nisip, marcată de doi sau trei palmieri care constituiau puncte de reper, dinainte cunoscute de ei, avansară în interiorul insulei.

Oamenii echipajului îi urmară.

Convoiul era compus din cinci indivizi. Primii doi, care duceau cufărul, erau bandiţi de speţa ordinară şi fără

vreo importanţă. Următorii doi, erau mai rafinaţi din toate punctele de vedere. Unul, înalt şi slab, era numit Hermann. Atât. Celălalt, un malaez, i se spunea, fără să se ştie de ce, Shakespeare. Acesta era, de obicei, însărcinat cu executarea lucrurilor hidoase; el era călăul corăbiei pirat.

Convoiul piraţilor era încheiat de un individ care înainta anevoie prin nisip, din cauză că, în locul piciorului drept, avea o bucată de lemn.

Aceşti opt oameni erau un detaşament al vaporului pirat *„Gloria cerului”,* care se ducea să ascundă, sub comanda căpitanului lor un tezaur, cu greu cucerit pe un vapor spaniol.

Soarele începea să apună, în dosul marilor palmieri. Căpitanul îşi grăbi pasul.

— Dacă întârziem, spuse el, va trebui să venim şi mâine.

Şi pentru a excita puţin imaginaţia oamenilor care duceau cufărul ei le promise câte treizeci de lovituri de bici sau de bâtă – după alegere – dacă continuau „să se târască ca nişte păcătoşi care nu se gândesc niciodată la munca şi vor numai să mănânce şi să doarmă”. Spre bucuria piraţilor însă, ajunseră la timp la locul ales de căpitan şi reperat, fără îndoială, cu mult înainte. Era un fel de oază, cu aspect odihnitor. O creastă într-o vale de dune, în fundul căreia o gârliţă ce părea ca izvorăşte din mijlocul unor palmieri – făcea trei cercuri şi apoi se pierdea misterios sub rocile roşii care formau o punte naturală.

El Hablador, care privea rece acest peisaj, arătă un tamarisc uriaş.

— Iată, spuse el, am ajuns.

Calao sufla şi se ştergea încontinuu, cu batista mare.

— Mulţumesc, Doamne! N-o să mai fie nevoie să venim şi mâine.

MacTavish se dedică unei munci destul de curioase.

El făcu semn omului cu piciorul de lemn să se apropie, îl aşeză la o extremitate a umbrei pe care o proiecta tamariscul şi îi spuse:

— Caută!

Omul împinse piciorul său de lemn în nisip. Acesta nu intră decât cu greutate.

— Căuta în altă parte, reluă MacTavish.

De trei ori invalidul îşi reîncepu cercetările până când izbuti să descopere, sub nisip, locul gol pe care îl căuta.

— Săpaţi aici, continuă MacTavish adresându-se de astă dată mateloţilor.

Aceştia se puseră pe lucru şi în câteva secunde o cavitate adâncă fu scobită. Shakespeare sări înăuntru şi se afundă până la umeri: El se apleca apoi şi scoase o mică caseta de oţel pe care o întinse lui MacTavish. Scoţianul o deschise şi scoase nişte suluri: planurile locurilor unde piraţii îşi aveau ascunse comorile.

Calao puse mâna pe document, îl studie puţin şi apoi porunci celor care duceau cufărul să-l urmeze El îi conduse de-a lungul râului până la un cot unde se opri şi le dădu câteva indicaţii.

— Intraţi în apă şi continuaţi să mergeţi pe margine în aceiaşi direcţie. Sub picioarele voastre veţi simţi nişte trepte; coborâţi-le. Când apa vă va ajunge peste cap, luaţi-o la stânga iar la al treilea pas urcaţi din nou câteva trepte şi vă veţi găsi într-o cavernă, unde veţi duce cufărul. Dacă v-o pune cumva dracul să nu vă duceţi până acolo şi să reveniţi fără a vă fi împlinit misiunea, nu mai dau două parale pe pielea voastră.

Socotind că avertismentul era destul de puternic căpitanul Calao se dădu la o parte şi începu să spargă, cu dinţii săi puternici, nuci, care trosneau în gura lui mare; cojile le arunca apoi în capul lui MacTavish. De altfel nici nu avea ceva mai bun de făcut până la înapoierea piraţilor.

El Hablador căscă şi se întinse pe o stâncă. Nu găsea nimic, în jurul său, care ar fi putut să-l distreze. MacTavish se plimba, cu mâinile la spate, sensibil la soarele arzător. Ceilalţi mateloţi trântiţi în nisip aşteptau terminarea misiunii al cărei deznodământ ei îl cunoşteau dinainte. La ieşirea din tunel a celor doi purtători ai cufărului apa începu să facă spume.

El Hablador, care supraveghea acest colţ, se adresă, amar, căpitanului:

— E momentul.

Foarte liniştit apoi se îndreptă spre barcă de unde aduse două pistoale. Calao, la rândul său, scoase două pistoale din buzunar şi, răzând, se adresa tovarăşului sau:

— Morţii nu vorbesc.

Gesturile celor doi oameni, trecură neobservate de ceilalţi piraţi, deoarece procedaseră cât se poate de prudent. Purtătorii cufărului ieşeau acum din gârlă şi piraţii urmăreau cu atenţie reapariţia lor. Calo atinse cu cotul pe El Hablador.

— Acuma?

El ridică arma şi ochii pe primul matelot, al cărui spate i se prezenta ca o ţinta perfecta. Peste mai puţin de o clipă ei urma să tragă. Dar nu trase. EI Hablador fu acela care-l împiedică.

Căpitanul nu era un prea bun observator. În clipa în care voia să înceapă execuţia sumară, drept în faţa lui, pe dună, apăru o fiinţa umană. Calao nu văzu însă nimic. EI Hablador, al cărui ochi viu sesiza cele mai mici diferenţe într-un asemenea loc îi arătă pe noul sosit.

— Drace! făcu el. Un nepoftit.

Pe creastă, sus, omul rămase nemişcat. El ţinea mâinii – în şolduri, un picior înainte şi privea surprins. Biata epavă omenească. Purta un costum care nu-i făcea nicidecum cinste. Haina sa, neagra, ruptă, îi lăsa bustul şi braţele goale. Pantalonii, de asemeni negri, atârnau

lamentabil pe picioarele sale muşchiuloase.

Făcându-şi o idee aproximativa despre scena care se petrecea sub ochii săi, omul începu să coboare pe duna, fără a arăta cea mai, mică emoţie.

Era această insulă domeniul sau? S-ar fi putut crede. Capul său mândru şi gol, lăsa să atârne părul într-o dezordine simpatică. Noul sosit era un om ca de vreo douăzeci şi cinci-treizeci de ani, dar aerul liber şi poate încă alte lucruri neştiute îi înăspriseră trăsăturile, îi învârtoşaseră fizionomia.

Privirea îi era însă limpede şi strălucitoare.

Căpitanul Calao scoase un mormăit de nemulţumire. Lui nu-i plăceau nepoftiţii. Fără să stea o clipă pe gânduri el îndreptă pistolul spre omul care se apropia cu paşi mici. Acesta, văzând gestul piratului scoase un hohot puternic de râs şi ridicând mâna în aer spuse:

— Un moment camarade!

Apoi, ca şi cum acesta cuvinte ar fi fost suficiente ca să-l apere de orice pericol, el continuă să se apropie nestingherit. Căpitanul Calao, MacTavish şi El Hablador uimiţi, nu scoaseră o singură vorbă.

— Nu mă aşteptam să vă întâlnesc atât de repede, continuă noul venit. Vă credeam încă aplecaţi asupra dublonilor de aur, pe care i-aţi cucerit, astă noapte, pe *Maria-Nostra.*

— De unde şti asta? mormăi Calao.

— Da, de unde şti? întrebă şi MacTavish al cărui aer era fioros.

Omul părea uimit.

— Dar e foarte simplu. Ne aflam pe urmele aceleaşi afaceri, numai că eu, mai ghinionist, am ca şef, sau mai bine spus am avut, un om care se învârteşte un an în jurul unei epave înainte de a îndrăzni s-o abordeze.

Calao izbucni într-un râs spasmodic.

— Ha! Ha! Ha! făcu el. Fac pariu că ieşii din banda

lui…

El Hablador îl prinse de mână, întrerupându-l.

— Dacă acest om face parte dintr-o bandă, spuse subşeful piraţilor, să ne divulge el numele şefului său.

Noul venit privi o clipă în ochii celuia care-i vorbise. Apoi, continuă încet:

— Fac parte din banda căpitanului Hurli.

Zâmbetul apăru din nou pe buzele căpitanului Calao.

— Asta voiam să spun şi eu, izbucni el. E un om al lui Hurli, acest pirat de mântuială, care are apă de flori în vine în loc de sânge. Într-o zi când am să vreau să mă distrez am să-l spânzur pe acest cumsecade Hurli. Dragul meu, dacă vrei transmite-i din partea mea cele mai bune urări şi o pereche de palme zdravene.

Căpitanul reflectă apoi un moment, se scărpină pe nas şi continuă foarte serios:

— Totuşi va trebui să te ucid şi pe tine pentru că ai venit să te amesteci în micile mele afaceri.

El îşi ridică iar pistolul. Dar omul în negru îl întrerupse din nou:

— Un moment, spuse el. Vreau să mă înrolez în banda voastră.

MacTavish căreia asasinatele îi făceau silă şi – trebuie s-o recunoaştem – pirateria nu-i plăcea decât în clipa când se făcea împărţirea aurului cucerit trase din mâna lui Calao arma gata să se descarce în pieptul necunoscutului.

— Un moment căpitane, zise el, un moment. Şti bine că deocamdată îmi lipsesc oameni. Acesta ar putea să-mi fie de folos. Vrei să vii la noi tinere? continuă el adresându-se noului venit. Crezi oare că pe vaporul nostru ai să poţi să trândăveşti? Trebuie să ne dai dovezi că eşti capabil.

— Nici nu cer altceva.

El Hablador întrebă brusc:

— Şi cum vrei să faci dumneata ca să ne dai aceste

probe?

Tânărul aruncă o privire de jur-împrejur şi spuse:

— Foarte simplu; puneţi-mă în faţa celui mai bun spadasin al vostru.

Toţi piraţi, aflaţi acolo, se întrebară, repede din ochi. Hermann îşi duse, cel dintâi, mâna la sabie dar n-o scoase din teacă deoarece străinul făcu un gest neaşteptat. El se apropie de Calao, şi îl pălmui de două ori. Căpitanul piraţilor făcu o săritură înapoi scoţând în acelaşi timp o înjurătură groaznică. În aceiaşi clipă, sabia strălucea în mâna lui. Tânărul nu avea nicio arma; el găsi însă una în apropiere aceea a lui Hermann. Calao era cuprins de un accese de furie răzbunătoare. Voia să vadă sânge şi nu accepta nici cea mai mică întârziere. Ei sări asupra adversarului său, cu sabia ridicată dar străinul se dădu la o parte şi căpitanul intră furtunos cu capul într-o stâncă.

Necunoscutul începu să râdă.

— Drace! făcu el. Da fugi frumos căpitane! Ai picioare mai lungi decât ale mele.

Începură să dueleze. Era, sub soarele arzător, o luptă minunată. Nu se auzea, în imensa tăcere a insulei, decât clinchetul oţelului lovit de oţel. Piraţii, aşezaţi pe nisip în semicerc, urmăreau, cunoscători, lupta. Doar El Hablador, rămas în picioare, îşi mângâia mustaţa şi nu dădea niciun fel de atenţie acestui duel neobişnuit. Căpitanul se zbuciuma, în dorinţa furibundă de a-l găuri pe adversar de zeci de ori. De fiecare dată când ataca, el înjura teribil. Calao nu devenise căpitan al piraţilor prin protecţie sau pentru că moştenise acest titlu.

El îşi cucerise galoanele singur şi era un adversar de temut pentru ori cine. Mâna-i rapidă stătea la dispoziţia brutalităţii sale.

Dădea lovituri dure şi nici nu murmura când era lovit. Forţa îl ajuta să învingă, uneori, şi adversari mai bine pregătiţi decât el dar mai puţin rezistenţi.

De astă dată, având tot timpul în memorie cele două palme ale necunoscutului, el se repezi ca un nebun furios, atacând mereu, când cu sabia, în mâna dreaptă, când cu pumnalul, în stânga.

Celălalt, apărându-se, părea că dansează.

Piraţii erau neobişnuiţi cu baletele de scrimă. Priveau de aceea, cu uimire, un spectacol nemaivăzut până atunci.

Formidabilelor atacuri ale căpitanului Calao, necunoscutul o punea supleţea lui quasi-miraculoasă. El se învârtea în piruete; sabia lui făcea un cerc uluitor, ca şi cur ar fi desenat o dantelă fină în aer, iar pumnalul pregătit tot timpul pentru apărare dădea riposta la moment. Căpitanul se învârtea în jurul lui ca unul din acei tauri ce vor să se repeadă asupra matadorului în clipa în care privirea omului nu este fixată asupra lui. Dar Calao nu descoperi niciodată acest moment. I se păru totuşi că l-a găsit. La un moment dat, adversarul său părea pierdut în contemplarea cerului; el fanda atunci împingând cu dreapta. Sabia lui însă nu întâlni decât stânca şi se rupse de la mâner.

— O sabie pentru căpitan, domnilor. Doar nu voiţi să dueleze cu un pumnal, strigă ironic noul sosit şi spunând aceste cuvinte, apucă lama lui MacTavish pe care o aruncă lui Calao.

— E ceva mai mare decât a mea, continuă el. Dar de data aceasta nu spun nimic.

Duelul reîncepu parcă mai vesel, mai săltăreţ. Dar, necunoscutul avea un fel curios de a duce acest duel. În loc să atace din faţă, el se învârtea în jurul căpitanului şi, ridică sabia ca şi cum ar saluta. Apoi o repezi violent înspre gâtul lui Calao. Acesta vru să se ferească făcând un salt înapoi dar se împiedica şi pierzându-şi echilibrul se prăbuşi cu pieptul în vârful sabiei adversarului său. Lama îi străbătu corpul dintr-o parte într-alta.

Căpitanul Calao încetase de a mai exista.

Omul în negru aruncă o ultimă privire fostului şef al

piraţilor, se învârti pe călcâie şi, cu sabia plecată, se prezentă asistenţei ca unui juriu de onoare.

— Ajunge? întrebă el adresându-se tuturor. E o dovadă suficientă?

Lui MacTavish entuziasmul i se opri în gât, privind la El Hablador. Dar până la urmă, căzu pradă bucuriei care-l cuprindea întotdeauna la spectacolul unei dispute frumoase, în care, mai ales, el nu trebuia să se amestece şi izbucni:

— Bravo! strigă el. Bravo prietene. Asta spun şi eu că este o mână rapidă. Ai să faci treabă bună sub comanda mea.

Nimeni nu se gândea să manifeste regrete la adresa căpitanului mort, să-l plângă, cât de cât. Un pirat mort nu valorează nicio ceapă degerată. Toţi marinarii erau sub influenţa palpitantului spectacol desfăşurat sub ochii lor. Omul în negru întrebă din nou:

— Deci, ajunge?

MacTavish se pregătea să răspundă afirmativ, când, în aceiaşi clipă, EI Hablador replică:

— Nu.

Toată lumea se întoarse spre secund.

— Nu, continua acesta cu vocea groasă, nu e suficient să ştii să dansezi şi să duelez ca să devii un gentilom al mării. Dacă asta e tot ce poţi să ne arăţi, va trebui să-ţi cauţi o altă meserie.

Omul în negru râse, din nou.

— Perfect, răspunse el, nici eu nu vreau decât să vă arăt şi mai mult. Astfel sper că vom ajunge să ne înţelegem. Ce părere ai avea despre mine dacă a-şi reuşi să capturez singur, fără niciun ajutor, prima corabie care ne va ieşi în cale?

MacTavish clipi din ochi, mirat.

— Singur? Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că am să pun, eu singur, mâna pe

cea dintâi nava cu care ne vom încrucişa pe drum. Veţi rămâne toţi pe bordul corăbiei voastre până când eu voi reduce la tăcere întreg echipajul şi voi culege bogăţiile aflate acolo.

El Hablador, zâmbi ironic şi lăsă să-i scape un cuvânt ofensator:

— Fanfaronadă.

Învingătorul căpitanului Calao, deveni deodată serios, aproape sever şi plantându-se în faţa secundului, cu un aer care parcă că nu mai rabdă o a doua insultă, spuse:

— Domnule, afla ca eu nu spun prostii niciodată şi că voi aduce în faţa dumitale primul vas care va trece prin apele noastre. Acesta va fi omagiul meu către onorabila dvs. corporaţie.

El Hablador nu răspunse. Ei îşi spunea ca acest nou tovarăş n-a câştigat încă partida.

* * *

În clipa în care trupa rămasă fără căpitan urma să se îmbarce în mica şalupă, EI Hablador se adresă învingătorului, de asta dată fără nicio ironie aparentă:

— Sper că n-ai nimic împotrivă dacă voi prelua comanda corăbiei?

Tânărul se înclină, politicos.

— Voi fi încântat să ascult, azi, de ordinele dumitale. Mâine, desigur, ne vom încerca şansele.

El Hablador dădu din cap, afirmativ, ca şi cum n-ar fi observat înalta concurenţă a celuilalt.

— Şi cum va trebui să te numim?

— Mi s-a spus în totdeauna *Piratul Negru,* nu văd de ce mi s-ar spune aici altfel.

Apoi mica îmbarcaţiune se îndreptă spre *„Gloria Cerului”...*

CAPITOLUL II
Prima aventură

Piratul Negru fu primit pe bordul corăbiei *„Gloria Cerului”* în mai multe feluri. Căpitanul Calao strânsese, în plimbările sale pe mările Sudului, unde îşi căuta prada, o frumoasă colecţie de şnapani. Nu lipsea nici clasicul bandit, tatuat în toate chipurile şi cu toate ornamentele care se pot ivi în imaginaţia unui om de pe coastă.

Se remarcau pe *„Gloria Cerului”* oameni din toate rasele lumii.

Scandinavi, blonzi, care se încurcau în limba spaniolă şi care formau un grup izolat, după ce lupta înceta. Francezi, iuţi la luptă şi mari amatori de petreceri; germani vijelioşi care se băteau adesea între ei; englezii, dezertori de pe marile bastimente americane.

Printre aceştia, spaniolii erau cei mai numeroşi, aşa că izbutiră să impună limba lor, ca oficială, pe bordul corăbiei.

Când Piratul Negru urcă pe bord, un chef monstru începu şi ameninţa să se prelungească târziu de tot în noapte. Fiecare colţ al navei era amenajat ca pentru sărbătoare sau ca pentru o orgie, la care toţi piraţii trebuiau să participe.

Bărcile trimise pe uscat aduseră cărnuri şi băuturi costisitoare.

Piraţii, arareori strângeau averile culese prin fructuoasele lor escapade. Aurul, bijuteriile, veşmintele bogate erau aşezate într-un cufăr care nu părăsea nicio clipă, locul asigurat fiecăruia în cală sau în depozit. Câteodată, spre sfârşitul vieţii, piratul îmbogăţit abandona corabia şi se ducea să trăiască după pofta inimi în ţara sa de origine. Dar cei care reuşeau să realizeze, la bătrâneţe chiar, această dorinţă a fiecăruia dintre ei, erau rari. Cea mai mare parte dintre piraţi îşi sfârşeau cariera într-un chip nefericit: spânzuraţi de spanioli, ucişi în vreo luptă sau masacraţi chiar de căpitanul lor.

Astfel recrutarea de noi elemente nu se oprea

niciodată.

Se întâmplă uneori ca să fie primită în bandă câte o întreagă ceată de dezertori ai unei companii maritime, dezertori ce veneau să se pună sub protecţia aventurierilor, după ce fuseseră jefuiţi de cei cărora le deveniseră tovarăşi.

Alteori, voluntarii erau rari şi atunci căpitanul Calao cu greu izbutea să-şi completeze echipajul, decimat în vreo luptă.

În clipa când începe povestirea noastră echipajul corăbiei *„Gloria Cerului”* era redus la minimum. Atacul asupra unei corăbii olandeze care fusese bine apărat făcuse goluri numeroase printre cei trei sute de vlăjgani ai lui Calao. Acum abia dacă mai erau două sute la un loc. Ceea ce era foarte puţin pentru un pirat faimos, unul care ajunsese temut pe toate coastele Africii şi Americii centrale.

MacTavish era deci încântat de sosirea acestui nou tovarăş, în care simţea că se găseşte ştofa unui comandant şi, mai ales, pentru că îl ura pe El Hablador. El îl prezentă pe Piratul Negru în termeni elogioşi şi oarecum exageraţi. Făcând semn să se oprească petrecerea, pronunţă acest mic discurs:

— Prieteni, iată un tovarăş ale cărui braţe sunt la dispoziţia noastră. El loveşte mai tare decât noi toţi împreună, şi e mai şmecher decât toată banda noastră la un loc.

Strigăte de ura se ridicară în aer.

Mulţi se adresară, Piratului Negru chemându-l la masă, dar MacTavish făcu din nou semn să se facă linişte.

— Camarazi, zise el, acest om nu e făcut, să mănânce şi să bea cu voi. El este un şef, a cărui valoare o veţi aprecia curând. Ne-a promis să pună singur mâna pe prima corabie care ne va ieşi în cale. Şi îşi va ţine cuvântul.

Se făcu un moment de tăcere. Lăudăroşenia era evidentă şi aceşti oameni care ştiau cât de greu se poate ţine piept unui echipaj curajos, luară discursul drept o glumă. Privirile tuturor se fixară asupra lui El Hablador, aşteptând să vadă dacă acesta adaugă ceva, dar secundul se retrase în cabina lui fără să spună vreun cuvânt.

MacTavish ridica vocea şi agitând singurul său braţ valid, îi arătă pe Hermann şi Shakespeare care voiau să se ducă într-un colţ mai retras.

— Întrebaţi-i pe ei cum l-a curăţat pe Calao, în doi timpi şi trei mişcări.

Era prima aluzie asupra dispariţiei şefului şi ea cauză o oarecare agitaţie. Toţi aceşti oameni erau incapabili să conducă singuri şi acum când se ştiau fără stăpân erau zăpăciţi. Piraţii au capul înfierbântat şi nu ştiu să se dirijeze dacă unul dintre ei nu-şi asumă sarcina de a guverna.

Dacă căpitanul Calao murise, cine se va însărcina cu conducerea lor?

O clipă, toţi încetară să bea. Dispariţia şefului izbuti un lucru extraordinar: ea tăie setea gâtlejelor celor mai înfierbântate din lume. Gloria lui Calao nu conta de loc. Dacă murise, diavolul să aibă parte de sufletul său. Dar cine se va ocupa acum de ei?

Un vlăjgan înalt, îmbrăcat în costumul strălucitor al unui senior spaniol, se ridică în picioare şi întreabă:

— Cine va comanda acum, aici?

MacTavish se freacă pe nas. Deocamdată nu voia să se declare inamic al secundului, deoarece era un om prudent. Din fericire, Piratul Negru îl scoase din încurcătură.

Cu braţul ridicat, siluetă ameninţătoare pe fondul roşiatic al orizontului aprins de crepuscul, puse cu o voce puternica:

— Eu.

Piraţii nu vedeau niciun inconvenient în asta. Dar, în aceeaşi clipă, de la prora corăbiei, o alta voce răspunse, o voce mai lentă, mai moale, pe care fiecare pirat *o* cunoştea bine.

— Nimeni nu va comanda aici. Eu voi conduce în calitate de secund şi îmi asum răspunderea atâta timp cât echipajul nu va alege pe altcineva, prin vot, după obiceiul nostru legitim.

Toate privirile se întoarseră spre prora, unde El Hablador şedea alene pe balcon. Secundul le sugera ideea de a-şi alege ei singuri comandantul, şi în asemenea ocazii, întotdeauna, se produc mai multe lovituri de teatru de cât este nevoie.

Un tânăr pirat, ambiţios şi probabil cu chef, se ridică brusc şi pronunţă, ameninţător.

— Întrucât Calao e mort mă propun în locui lui. Am acest drept deoarece eu sunt acela care l-a curăţat pe căpitanul ultimei corăbii abordate.

El Hablador duse mâna la centura de unde îşi scoase pistolul cu care ţinti spre tânărul pirat. Glontele porni. Omul lovit în plin, se prăbuşi într-un lac de sânge. Nimeni nu sări să-i dea nici cel mai mic ajutor.

— Nimeni n-are drept să vorbească înainte de a-i fi sosit timpul, mai spuse EL Hablador dispărând iar în cabina sa.

Toate privirile se întoarseră din nou spre Piratul Negru.

— Exact, spuse acesta, nimeni nu trebuie să vorbească înainte de a-i fi venit ora, dar această oră va sosi foarte repede, dacă aveţi puţină răbdare. Vă voi arăta lucruri pe care nu le-aţi văzut niciodată, veţi bea şi veţi mânca cum n-aţi avut niciodată prilejul şi vă voi îmbogăţi cum n-aţi sperat că se poate. În aşteptare, beţi în cinstea mea.

Aceste cuvinte merseră drept la inima piraţilor. Omul

ştia să vorbească acestui gen de indivizi şi îşi câştigă din prima clipa toate simpatiile.

MacTavish găsi pentru noul său prieten un colţ liniştit pe bordul *Gloriei Cerului.* Aşa se făcu că Piratul Negru îşi stabili, cartierul general, la doi paşi de cabina lui El Hablador. Iar când seara coborî, cuceritoare şi sosi vremea de culcare, în cadrul strâmt în care zăceau amestecate cuverturi brodate şi saci cârpiţi, el se ruga, repetând jurământul faţă de care se legase:

— Tată, prieteni, veţi fi răzbunaţi!

* * *

La trei zile după sosirea Piratului Negru se semnală apropierea unei corăbii.

Norocul îi favoriza pe gentilomii marilor. Corabia care se apropia avea pânze mari, gălbui, pictate cu pajură şi ornamentate cu cel mai bun gust. Era o corabie spaniolă care se îndrepta spre America şi pe care vântul greu o ducea minunat.

Piraţii cu ochiul exersat recunoscură că, trebuia să fie o navă enormă, după felul cum lua vântul în faţă. Castelul de pe puntea din spate se ridica la peste cincisprezece picioare, ceea ce dovedea bogăţie.

Imediat ce nava fuse semnalată, MacTavish porni să-l caute pe Piratul Negru. Era cam neliniştit, în ceea ce-l privea pe noul său prieten, deoarece ocazia care se prezenta i se părea foarte periculoasă. Şi întrucât el fusese primul care îşi manifestase entuziasmul faţă de scrima Piratului Negru, în caz că acesta va eşua, rişca să-şi atragă cruda răzbunare a secundului. MacTavish, ştia foarte bine de ce este capabil El Hablador.

Piratul Negru îl primi însă cu bucurie exaltata.

— Ce-i cu mutra asta de găină supărată, pe tine? întrebă el.

Şeful echipajului se frecă pe nas.

— A apărut o corabie în larg.

— Ei şi?

— E o corabie uriaşă.

— Cu atât mai bine.

— O corabie care are, cu siguranţă patruzeci de tunuri de douăsprezece şi douăzeci de tunuri de opt.

— Asta nu mă sperie deloc. Dimpotrivă…

MacTavish nu putu să-şi ascundă admiraţia care îl cuprinse şi rămase cu gura căscată. Apoi, deoarece Piratul Negru izbucni în râs, văzându-l astfel, întreabă:

— Şi când ai să pui mâna pe vas?

Piratul Negru, sărind pe fereastră ca să nu mai trebuiască să facă un ocol, îi răspunse zâmbind:

— Imediat.

Toate pregătirile fură făcute repede. Tânărul ceru să i se dea o barcă a „*Gloriei Cerului*”, se înfăşură într-o manta şi coborî pe scara de frânghie. Apoi se îndreaptă, cu barca, pe drumul corăbiei care se apropia, desfăcând o plasă de pescar.

El Hablador urmărea, cu atenţie, aceste preparative. El nu mai apăruse pe bord de când Piratul Negru se afla acolo. Acum când acesta plecase, ieşise pe punte, în mijlocul oamenilor, care se pregăteau să guste rarul spectacol care le fusese promis. Aşezaţi pe butoiaşe şi pe lăzi, ei nu lăsau o clipă din vedere prada care se apropia şi care urma să le cadă în mâini fără ca să trebuie să tragă un singur foc de armă şi fără să rişte cea mai mică rană. Vaporul pirat era ascuns într-un mic golfuleţ aşa că nu putea atrage atenţia spaniolilor.

Dar El Hablador tulbură liniştea.

— Ce-i tâmpenia asta? strigă el. Doar n-o să lăsăm această corabie bogat să ne scape… Fiecare la postul său. Tunari, atenţie!

El lovi pe vreo câţiva care se găseau în apropierea lui pentru a-i trimite mai repede lângă tunuri.

De obicei, atacul piraţilor începea în primul rând cu o

salvă de artilerie.
Echipajul lui Calao părea să se trezească. EI Hablador era temut şi ascultat pe bord. Alene, doi tunari se ridicară de pe scaunele lor improvizate şi se apropiară de tunuri Dar, MacTavish pricepu planul secundului şi interveni la timp.
— Ce înseamnă comedia asta? strigă el ca un turbat scoţându-şi pistolul. Condiţiunile stabilite să fie respectate. Dacă Piratul Negru n-o să poată pune mâna pe corabie, vom avea destul timp să o abordăm noi. Oricând putem să-i dăm un sfert de oră avans.
Echipajul, mulţumit că nu-i scapă spectacolul extraordinar, strigă entuziasmat:
— Desigur, un sfert de oră îi putem acorda.
* * *
Piratul Negru continua să pescuiască când i se strigă, de pe puntea din faţă, să se ferească, din drumul corăbiei regale. El se grăbi să-şi strângă plasa, pa care o luase de cu vreme la el şi scoase peştele prins. Nimeni nu se temea astfel de el. Un pescar, izolat, la două leghe de coastă nu inspira nicio frică marinarilor spanioli.
El dădu câteva lovituri de vâslă şi se găsi astfel, de-a lungul corăbiei.
Cineva îi strigă, de pe bord:
— Noroc, la pescuit.
El îşi scoase pălăria şi salută.
— Mulţumesc. Sper să pescuiesc, în curând, ceva foarte bun.
Corabia trecu, dusă repede de vânt. Când fu în dreptul castelului de pe puntea din spate. Piratul Negru vâsli puternic ca să se apropie de nava, şi se lipi aproape de ea, riscând chiar să fie sfărâmat la cea mai mică clătinare a vaporului.
Era tocmai ceea ce voia.
În clipa când barca lui se găsea în dreptul cârmei,

tânărul apucă frânghiile de direcţie, două coarde groase care leagă cârma de roată. Acestea erau două frânghii enorme care, pornind de la tăişul corăbiei urcă spre punte prin două găuri făcute în partea din spate a tabloului de bord şi care servesc la darea direcţiei corăbiei. Ele erau absolut necesare pentru a conduce vasul deoarece cu ajutorul lor izbutea cârma să mişte vasul la dreapta sau la stânga. Piratul Negru se căţără şi, cu agerimea unei maimuţe se lăsă suspendat, ţinându-se cu o mână de bord, îşi scoase cuţitul şi începu să taie frânghia din stânga. Astfel cârma devenea insensibilă pentru această direcţie. Dar, nu terminase. Trebuia să conducă vaporul spre micul golf unde aşteptau piraţii. De aceia corabia spaniolă trebuia să-şi schimbe direcţia chiar în contra voinţei căpitanului, ei.

Piratul Negru se dedică deci unei munci al cărei efect produse o puternică uimire asupra omului de la cârmă, care nu pricepea ce se întâmplă cu corabia sa, devenită brusc atât de capricioasă. Piratul, ţinându-se prins cu ajutorii picioarelor de vârful corăbiei, cu capul în jos, trăgea cu toate puterile de frânghie şi reuşi astfel să obţină mişcarea cârmei spre unghiul de care avea el nevoie. După aceia înnodă frânghia stângă ca să nu se mai poată mişca şi altfel prima manevră era făcută.

Corabia părăsi drumul drept şi se îndreptă spre golful în care aşteptau piraţii.

Rămânea, totuşi, să facă ceea ce era mai greu.

Cu toate că nu se auzea prea mare aglomeraţie pe bordul corăbiei, Piratul Negru ştia că toţi sunt uluiţi din cauza şireteniei pe care o întrebuinţase. Acum tot cu viclenie trebuia să lucreze dacă voia să câştige partida.

Rămase o clipă, o singură clipă, să se gândească. Pentru el cea mai bună soluţie era să intervină în mijlocul unei probleme exact în momentul când aceasta se punea. Acest băiat, care dovedea îndrăzneală atât de neasemuită

în executarea acestui proiect temerar, părea că face un joc de inteligenţă. Nicio secundă el nu se întrebase cum se desfăşura aventura. Voind cu orice preţ să capete un ascendent irezistibil asupra celor; ce urmau să devină tovarăşii săi. El ar fi făcut şi alte lucruri uluitoare, dacă era necesar.

În spiritul său avea un singur scop. În inima lui, o singură răzbunare. Şi un om poate ajunge departe când este condus spre un scop unic pentru care depune toate puterile sale, toate energia lui, toată inteligenta lui.

— Şi acum, îşi zise Piratul Negru, să ne ocupăm dă omul de la bară care desigur că trece prin momentele cele mai ciudate din viaţa lui.

El alunecă de-a lungul bastingajului la exterior şi sări pe punte, cu privirea ţintă spre dunetă, unde se afla cârma. Ceea ce văzu îl sili să izbucnească în râs. Matelotul-cârmaci şedea zăpăcit. El privea cum nava merge după gustul ei şi, printr-o taină oarecare, se apropia de coastă. Omul sucea roata, din toate puterile sale, spre stânga şi spre dreapta, fără niciun rezultat.

Piratul Negru socoti că e timpul să intervină şi se repezi pe dunetă din trei sau patru salturi. Ajuns aici, el se aruncă asupra marinarului pe care-l reduse imediat la neputinţă, legându-l de catarg şi punându-i un căluş în gură.

— Fii cuminte, prietene, îi spuse el, şi n-o să păţeşti nimic. Altfel nu răspund de tine… Aşa, să-ţi mai fac un nod ca să nu cazi în apă, şi treaba e gata…

Marinarul apucase să strige după ajutor dar, la ora aceia, pe vasele spaniole toată lumea dormea, făcându-şi siesta. Nimeni nu-i auzise. Piratul Negru se putea deci aşeza, fără grijă la lucru.

— Drace! murmură el e timpul să oprim corabia aceasta sau se va duce niţelul prea departe.

Singur era imposibil să poată strânge toate pânzele şi

nici să cheme echipajul în ajutor nu se putea. El aruncă o privire în sus şi văzu pânzele întinse. Fluierând, cu uşurinţa unui acrobat, el se căţără pe catarg, arătându-se în vederea tovarăşilor săi, care cu greu se reţinură să nu-l aplaude. Maniera sa de a opri un vapor era uluitoare. După ce atinse vârful catargului, în locul unde prima prăjină aşezată decalatul susţine prima frânghie, el se instala comod. Aruncă o privire de admiraţie de jur-împrejur şi apoi se puse pe muncă serioasă, îşi scoase cuţitul din buzunar şi, fără grabă, începu să taie prima pânză, care-i alunecă cu un fâşâit de mătase pe la ureche, prăvălindu-se în mare.

Urmă a doua, a treia şi a patra pânză.

În aceiaşi clipă însă, el observă o oarecare mişcare pe punte. Primele strigăte ale omului de la bară deranjaseră pe câţiva marinari mai puţin adormiţi. Aceştia ieşiră pe punte şi constatară cu uimire că tovarăşul lor stătea legat de catargul cel mare, cu un căluş în gură.

Cine era agresorul?

Piratul negru se descoperi, singur.

Agitând braţele în aer, el se ridică în picioare pe prima verigă şi strigă, foarte vesel:

— Pe aici, băieţi.

Marinarii corăbiei nu cunoşteau decât un singur fel de a se căţăra; acela de a se servi de frânghii. În acelaşi mod voiau şi acum să ajungă până la acest inamic care nu le inspira nicio teamă deoarece era singur.

Totuşi, în momentul în care crezură că au pus mâna pe el, Piratul Negru se lăsă să alunece de-a lungul pânzei cele mari, tăind-o în două cu cuţitul. Era un act de curaj şi de agilitate. Trupa de marinari se năpusti din nou spre el. Dar nici de astă dată nu izbutiră mare lucru. Fără cea mai mică emoţie, omul a cărui îndrăzneală îi uimea pur şi simplu, se apucă de capătul unei frânghii cu care îşi făcu vânt în cealaltă parte a corăbiei. Aici, el puse piciorul pe

bara balcoanelor şi începu, de acolo, să ţie un discurs.

Puntea corăbiei se populă şi era normal ca Piratul Negru să vrea să uluiască mulţimea. El se exprimă în termeni politicoşi, afirmând că e fericit să poată face cunoştinţă cu lume atât de selectă.

— Iertaţi-mă totuşi, continuă el, că sunt nevoit să fac anumite stricăciuni navei dvs. Scopul meu o să-l aflaţi în curând.

Desigur că aceste scuze nu făcură nicio plăcere spaniolilor.

Piratul Negru nu urmărea însă decât să le sustragă atenţia de la vasul pirat, spre care se îndreptau vijelios.

O adevărată vânătoare după acest om extraordinar, începu. O vânătoare care a constituit cel mai frumos spectacol dat vreodată în faţa unor marinari.

Încălecând parapetul balconului pe care se afla, Piratul Negru sari aproape de un mic tun de bronz ce servea doar pentru manevre Apucă o frânghie care atârna de la înălţimea catargului cel mare, făcu un nod solid şi sări să apuce cealaltă extremitate a frânghiei, împingând totodată tunul care se prăbuşi în mare. Graţie aceste mişcări el fu ridicat în aer, până în vârful catargului de care, se prinse solid. De acolo, de sus, putea să braveze echipajul, care se strânsese pe punte. Peste o duzină de marinari, se uitau furios la el şi-l ameninţau cu pumnul. Se hotărî să-i pedepsească pe toţi în bloc.

— Nu-mi place să vă văd în halul ăsta de turbare, zise el adresându-se tuturor. Prindeţi asta.

Vorbind, ei tăia legăturile ultimei pânze care se prăbuşi peste marinari acoperindu-i complet. Sări apoi, cu uşurinţă, lângă grup şi începu să înfăşoare o frânghie în jurul pânzei care prindea astfel, fără posibilitatea de a scăpa pe cei douăsprezece marinari.

Înlăturase astfel orice pericol imediat, deoarece niciunul din cei prinşi pânza nu putea să-i facă vreun rău.

Afacerea deveni serioasă.

Căpitanul corăbiei pricepuse că ceva extraordinar se petrece pe bord. După ce trimisese pe secund de câteva ori să vadă ce se întâmplă pe punte şi mai ales după ce i se raportă că un singur pirat a pus mâna pe corabie, el se hotărî să iasă afară, din cabina unde îşi făcea siesta.

Toată lumea era acum trează pe vas. Nimeni însă nu putea să puie mâna pe acest diavol care cucerise bastimentul. Şi nimeni nu-şi dădea seama că e suficient să întoarcă privirea spre dreapta, la zece paşi, ca să vadă vasul-pirat pe care două sute de şnapani aşteptau pregătiţi abordarea; toţi credeau că un singur individ nebun luptă împotriva lor.

Piratul Negru, între timp sărise în dosul a două tunuri pe care le îndrepta spre ceilalţi marinari ai corăbiei, şi îi ţinea în respect.

Căpitanul era un gentilom care făcuse multe acte de bravură; acum însă se vedea pus în imposibilitate de a lupta, fiind luat prizonier chiar pe propria sa corabie. Oamenii săi ieşiseră la posturi fără arme şi, astfel, deveniseră o pradă uşoară.

Piratul Negru, continuând să ţie la respect echipajul, strigă piraţilor care priveau amuzaţi:

— Ohe! Băieţi! Săriţi şi puneţi mâna pe vas.

El calculase exact şi nava spaniolă se alătură de corabia piraţilor. Adusese, deci, prada la domiciliu după cum promisese.

Un ura formidabil izbucni. Se părea că pirateria întreagă îl glorifică pe noul sosit drept şef incontestabil şi necontestat, cel mai vesel bandit al mărilor de sud.

În acest timp, Piratul Negru putea să distingă în mijlocul celor două sute de asasini pe amicul său, MacTavish, care agitând cu singura lui mână o pânză galbenă, zâmbea mulţumit. El îi strigă, puternic:

— Spune-le să nu strice şi să nu arunce nimic în

mare.

Era un om econom şi se temea ca frumoasa corabie a spaniolilor să nu fie cumva văduvită de câte ceva pe care tovarăşii săi să nu puie mare preţ.

Când cele două vase ajunseră unul lângă altul, valul de piraţi, se abătu pe punte cu strigăte de triumf.

În câteva clipe întregul echipaj al corăbiei spaniole era legat şi pus în imposibilitate de a mai mişca. Peste treizeci de oameni fură legaţi în jurul catargului cel mare. Restul fu închis în cală şi în boxe.

Apoi începu jefuirea averilor aflate pe corabie.

Curând, vasul abundent încărcat, prevăzut cu tot ce era mai confortabil, cu vinuri, cu carne, cu podoabe frumoase, cu dubloni şi obiecte de argint şi aur, era mai gol decât în clipa în care fusese lansat pe mare. MacTavish organizase această, descărcare cu o pricepere remarcabilă, îşi rezervase o parte înseninată din pradă.

El Hablador urcă ultimul pe bordul corăbiei capturate. Secundul vasului-pirat *„Gloria Cerului”* era obligat să accepte averea care cădea plocon bandei dar nu-l felicită de loc pe autorul formidabilei isprăvi. Ar fi fost o prostie să-şi neglijeze prerogativele. Ofiţerii piraţi nu iau niciodată parte la atac ci se mulţumesc să supravegheze organizarea; împărţirea prăzii se face mai târziu, de obicei pe plaje sau chiar pe punte. EI Hablador parcurse cu un aer morocănos corabia spaniolă capturată. El nu găsea nimic de care să se poată lega şi, deci, să aibă motiv de a dojeni, ceea ce îl supăra nespus.

Piratul Negru, în picioare, lângă catargul cel mare; nu avea de loc aerul de a se îmbăta de gloria bravurii sale. El privea scena bănuitor şi câteodată, arunca o privire teribilă asupra bandiţilor dezlănţuiţi.

Nimeni, din fericire, nu-i dădea vreo atenţie. Deodată, el îl văzu pe El Hablador şi începu să-l observe atent. Secundul se plimba încet pe punte, fără să dea nici

cea mai mică atenţie nefericiţilor spanioli, legaţi în jurul catargului. Ajuns, în faţa scării care ducea la dunetă, privirea îi fu atrasă de mânerul sabiei unui ofiţer legat de mâini şi de picioare. Sabia aceasta îi plăcu. Era o armă de mare senior, cu garda lucrată de un artist. EI Hablador o trase afară şi o compară cu a lui. Sabia spaniolului era foarte frumoasă, dar, lama i se păru prea puţin suplă. Ar fi vrut să-şi dea seama de valoarea ei în timpul unei lupte. Ar fi vrut să ştie cum pătrunde în corpul unui om. Scuturând-o, o auzi vâjâind şi o puse în pieptul proprietarului ei legitim. Apoi, fără să clipească, împinse.

Crima aceasta fusese făcută, la rece, cu o cruzime nemaipomenită, dovedind la ce grad de bestialitate ajunsese secundul. Piratul Negru văzu acest asasinat şi se ridică. Nu avea dreptul să intervină. El era cel care o voise. Şi asta era încă nimic faţă de ceea ce se pregătea. Malaezul Shakespeare apucase un butoiaş cu pulbere de dinamită şi lăsă să se scurgă un fir subţire de jur-împrejurul catargului cel mare, de care eraţi legaţi marinarii, şi pornea cu el, pe scară, în jos, spre magazia cp muniţii. Aştepta ca toţi piraţii să termine căratul pentru a da foc prafului de puşcă care va arunca corabia în aer Omul lovit de către El Hablador agoniza.

Piratul Negru, se îndreptă din şale, puternică se adresă mulţimii:

— Camarazi!

Piraţii se opriră. Ei sunt, de obicei, oameni cu spirit obtuz şi nu se gândesc decât să poată obţine maximum de profit dintr-o captură. Acest lucru îi făcu să se oprească şi să se întoarcă spre Piratul Negru, care adaugă:

— Am să vă fac mai bogaţi decât toţi regii pământului.

Îl înconjurară. Acest flăcău dovedise atâta ingeniozitate că, acum erau dispuşi să-l asculte şi să-i urmeze sugestiile. Adresându-se lui Shakespeare, care

continua pregătirea funerarilor corăbiei spaniole el strigă:

— Opreşte-te.

MacTavish aşezat în primul rând, vesel de-a vedea că protejatul său capătă un asemenea ascendent asupra bandei, râdea, la ideea unei noi invenţii.

— Ce naiba mai vrea să ne arate, diavolul acesta?

Piratul Negru căuta însă să câştige timp.

De fapt nici el nu ştia ce urmează să spuie şi proceda astfel doar pentru a cuceri câteva minute şi a întârzia ora masacrului. Voia ca toată lumea să stea în jurul lui şi, privind în toate părţile corăbiei, îi chemă pe cei care nu veniseră. Pe când privirea lui se îndrepta spre dreapta, unde se aflau apartamentele ofiţerilor şi ale pasagerilor, el observă un lucru neobişnuit.

Mai mulţi piraţi se băteau în jurul unei tinere femei.

Credea că visează.

Cum se explica că o femeie, se afla pe bord, fără să fi fost descoperită până acum? Şi totuşi asta era realitatea. Nu putuse asista la toate detaliile aventurii, şi nu ştia deci ce s-a întâmplat în momentul în care, unul din bandiţi, un turc numit Mohammed Pleşuvul, trecea deasupra bastingajului, pentru a ascunde o mică pradă pe care, contrar legilor pirateriei, voia s-o oprească numai pentru el, în loc s-o verse tributului general, el văzu printr-un gemuleţ, într-una din camerele corăbiei, o scenă ciudată.

O servitoare deschise un placat ascuns în perete ţinând un pahar în mână. O altă mână, albă, apucă acest pahar şi se retrase.

Mohammed Pleşuvul întrezări aici o pradă mai bogată. El coborî în cabină şi, debarasându-se de servitoare cu o lovitură bine aplicată, se îndreptă spre placatul secret. Îl deschise şi în faţa ochilor săi apăru o fată de o rară frumuseţe. Mohammed Pleşuvul nu-şi pierdu vremea cu o curte oficială. El o luă pe tânăra fată în braţe şi o trase spre el. Spera s-o facă soţia lui acolo, deoarece

ştia bine că nu va putea ascunde multă vreme un asemenea gen de pradă, faţă de tovarăşii săi. Din nefericire, un vas abordat de piraţi nu este tot atât de liniştit ca un apartament cu jaluzelele şi cu ferestrele închise. Mohammed Pleşuvul nu avu deci timp să se extazieze de frumuseţea fetei, că alţi patru piraţi sosiră lângă el. Aşa începu lupta. Cei cinci bandiţi o traseră pe biata fată pe punte; ajungând în faţa lui El Hablador, secundul o privi cu uimire.

Nimeni nu mai îndrăznea s-o dispute. Există o lege a pirateriei care spune:

„Orice femeie descoperită de către piraţi trebuie să fie imediat trasă la sorţi de cei ce au găsit-o, dacă şeful nu o doreşte pentru el”.

În situaţia actuală, bandiţii de pe „Gloria Cerului”, nu avea şef, aşa că fată aparţinea comunităţii. Ea trebuia să fie trasă la sorţi, ceea ce nu convenea tuturor.

Mohammed Pleşuvul urla cel mai tare. El nu se resemna să piardă partida şi încerca să explice că a fost singurul care a descoperit-o. Ceilalţi însă îl făceau mincinos şi afirmau că au fost împreună în cabina unde fusese găsită.

Secundul îi puse de acord, printr-o frază decisivă:

— Sorţii vor decide.

Se gândea că va reuşi, cu uşurinţă, să găsească o şmecherie prin care să forţeze şansa de a ţine cu el şi astfel, să-i rămână lui fata. Deocamdată trebuia să aştepte. Pleşuvul luă o frânghie din care tăie bucăţi egale. O singură bucată, ceva mai lungă, urma să-l arate pe câştigător. Şi tragerea la sorţi începu, pe loc. Fiecare trase una din bucăţile de sfoară şi o ascunse în mână. Când operaţia fu terminată, toţi deschiseră mâinile…

El Hablador câştigase

El privi îndelung la tânăra fata care tremura, simţind ceva ameninţător în dorinţa acestui om, care îi inspiră o

violentă aversiune. Pe figura lui, pasiunea crudă şi viciile trecuseră lăsându-şi stigmatul.

Fata voia să fugă. Ea încerca să scape şi alergă spre partea din faţă a corabiei. În aceiaşi clipă îl văzu pe Piratul Negru care o privea cu atenţie. Fără să ştie de ce, deoarece nimic nu pledă în favoarea Piratului Negru, care putea fi la fel de crud ca şi ceilalţi ea alergă cu braţele întinse spre el. Trecerea ei provocă o impresie vie. Toţi se întoarseră spre ea, dar tânăra fată nici nu remarcă teribila admiraţie care li se citea în ochii.

Sus, Piratul Negru o aştepta. Poate că femeia recunoscuse în el pe şeful necontestat al bandei şi spera să înduplece inima acestui bărbat tânăr, în care totul evocă nobleţe şi forţă.

Şi, pare-se, că nu se înşelase. Piratul Negru făcu un semn lui MacTavish iar bătrânul scoţian se îndreptă spre tânăra fată mormăind. Nu era prieten al femeilor şi se gândea că acestea nu servesc la nimic în piraterie ci fac numai să se nască dispute şi să curgă sânge. Totuşi în vreme ce o privea, el nu putea să n-o găsească fermecătoare, ceea ce nu-l împiedica însă s-o îmbrâncească, destul de aspru, înspre locul unde se afla Piratul Negru.

— Domnule, te rog, fie-ţi milă.

Acestea fură primele cuvinte ale tinerei fete, adresate Piratului Negru.

Maşinaliceşte, el schiţă un gest de a se înclina, cu mâna pe piept în semn de respect, dar renunţă, nevoind să se arate prea cavaler faţă de aceşti oameni, care aveau cu toţi privirile aţintite asupra lui.

— De unde veniţi?

Punându-i această întrebare, el o examina atent, părând interesat mai ales de un lanţ de aur care susţinea o cruce în diamante, ce atârna pe gâtul fetei. Ea remarcă privirea şi îşi duse mâna la gât, ca şi cum ar fi vrut să

ascundă, astfel, bijuteria. Apoi spuse:

— Sunt o călătoare; fie-ţi milă, domnule.

El nu răspunse şi continuă s-o examineze. Vacarmul ce domnise, ce câteva clipe înainte, fu înlocuit de o tăcere impresionantă. Toată lumea era atentă… EI Hablador, îşi făcu drum, prin mulţime şi se apropie de locul unde se aflau Piratul Negru şi tânăra fată.

— Ea este a mea, spuse el, am câştigat-o.

Piratul Negru, îl privi drept în ochi, calm şi replică:

— Fata aparţine întregului echipaj, e prizoniera noastră, a tuturor.

Norocul o favoriza pe fată; ea îşi dădea seama că banditul acesta e altfel decât toţi ceilalţi şi că poate îndrăzni să spere. Ce? Nu ştia nici ea, ce. Era îngrozitor că se găsea pe un vapor atacat, printre cei mai cruzi oameni din lume, despre care ziarele scriau continuu că fac cele mai mari ticăloşii. Prietenii, să-i tovarăşii de călătorie erau cu toţi reduşi la neputinţă şi pe cale de a fi ucişi. Niciunul dintre ei nu putea să-i vie în ajutor. Era deci normal să ceară mila primului bărbat spre care o îndrepta inima. Instinctul femeilor are în el ceva miraculos. El le conduce mai bine decât reflecţiile cele mai bune, decât inteligenţa cea mai dezvoltată.

Piratul Negru îi făcu un semn discret, pe care numai ea îl observă şi care izbuti s-o liniştească. Apoi se adresă bandei:

— Camarazi! Am o idee…

Părea vesel şi entuziasmul său deveni comunicativ. Din toate părţile îi soseau strigăte de încurajare.

— Spune, ce ai de gând să faci?

Cu zâmbetul ironic pe buze. El se apleca peste balcon şi reluă:

— Norocul ne-a dat pe mână o corabie care n-a suferit nicio stricăciune, aproape nouă, şi întregul echipaj neatins. Cât credeţi voi că valorează această corabie?

Aprecieri sosiră, dintr-o parte şi din alta.

— O sută de mii de dubloni! Două sute de mii de dubloni, pe puţin.

Cu un semn al mâinii, ordonă tăcere.

— Să spunem patru sute de mii de dubloni, şi tot n-o să fim prea pretenţioşi. Ei bine, aceşti bani îi putem avea încă mâine, dacă vom şti să-i cerem. Nu trebuie decât să trimitem echipajul să ne aducă suma aceasta, în 24 de ore, şi îi vom reda corabia.

Ideea aceasta surâdea fiecăruia. Deşi le plăceau loviturile banditeşti şi nu se dădeau în lături de la nicio aventură cât de hazardată, eu toţii preferau să se îmbogăţească fără riscuri.

Patru sute de mii de dubloni, în monedă, ar fi permis multora dintre piraţi să se retragă în patrie şi, cu ceea ce mai aveau, să trăiască liniştit. Doar nu de plăcere, riscau în fiecare zi spânzurătoarea, în caz că erau prinşi, sau alt gen de moarte violentă, în cursul executării unui atac. În sufletul fiecăruia dintre ei domnea dorinţa unei existenţe confortabile şi liniştite. Singur Eil Hablador se opuse. El înaintă în mijlocul oamenilor şi începu să le vorbească.

— Ce, aţi înnebunit? Spaniolii aceştia nu vor veni niciodată înapoi cu banii pe care îi aşteptaţi sau se vor întoarce cu o flotă care ne va nimici.

Nimeni nu se gândise la acest lucru, până acum, aşa că observaţia secundului îşi făcu efectul. Începură murmure şi consfătuiri.

— Secundul are dreptate, spuneau unii. Marinarii vor reveni ca să ne extermine. Mai bine ar fi să-i omorâţi pe toţi, acuma.

MacTavish îşi privea protejatul, frecându-şi nasul şi se întreba cum va izbuti să iasă din încurcătură. Dar Piratul Negru nici nu părea încurcat, de fel. Foarte liniştit, el reluă cu vocea puternică:

— El Hablador spune prostii.

Această lovitură directă fu salutată cu o explozie de râs. Dintr-odată şeful prezumtiv îşi recăpăta ascendentul.

— El Hablador vorbeşte astfel pentru că n-are niciun pic de creier sub scăfârlie. El nu judecă nici cât un peşte singuratic şi habar nu are de avantajele care se pot obţine din piraterie.

De astă dată succesul fu şi mai categoric. Piratul Negru vedea cum toată lumea capătă încredere în el, dar fiecare aştepta să audă şi modul în care înţelegeau să se puie la adăpost de o manevră a echipajului spaniol. Cu un gest teatral, arătând spre tânăra fată, el continuă:

— Avem doar o ostatecă... O ostatecă care este de sânge regal...

Spunând aceste cuvinte el remarcă cum căpitanul navei, care era legat de catarg, tresărise. Deci, avea dreptate.

— Avem, spuneam, o ostatecă de sânge regal, care poartă o cruce cu diamante cu blazonul familiei domnitoare. Vă închipuiţi oare că spaniolii vor lăsa în mâinile noastre pe una din cele mai nobile fiice ale regatului? Nu. Dacă ni se vor aduce cele patru sute de mii da dubloni, o vom elibera şi pe ea împreună cu vaporul capturat. Dacă nu, sau dacă galerele regale vor veni să ne caute, o vom sacrifica fără milă.

Argumentul era puternic şi El Hablador nu putea riposta de fel. El se retrase şi o porni, pe bord, în căutarea lui Shakespeare.

CAPITOLUL III
Ideea Piratului Negru

Ultimele dispoziţii fură luate.

Echipajul corăbiei spaniole fu dezlegat şi condus pe bordul *„Gloriei Cerului”. C*u această navă urma doar să plece spre coastă, pentru a aduce despăgubirea, în vreme ce vasul lor rămânea ostatec, în mâinile piraţilor. I se

făcură căpitanului toate recomandările de rigoare. Piratul Negru fu foarte explicit.

— Veţi pleca la căderea nopţii, cu toate pânzele ridicate, spre Vera Cruz. Veţi strânge imediat cele patru sute de mii de dublonii şi vă veţi întoarce aci. Vântul e favorabil aşa că puteţi să vă înapoiaţi, cel mai târziu, mâine înainte de masă.

— Dar dacă se schimbă vremea?

— N-o să se schimbe. Eu stăpânesc vânturile.

Piraţii care îl înconjurau izbucniră în râs. Ei ştiau de altfel timpul se menţine bun în acea epocă a anului şi că se putea călători de la un capăt la celălalt al Atlanticului fără ca măcar briza să se schimbe.

— Veţi reveni singuri, continuă Piratul Negru adresându-se căpitanului, şi în schimbul banilor veţi putea relua corabia şi pe prinţesă.

Căpitanul nu răspunse. Privirea sa era aţintită asupra mâinii piratului. El remarcase un obiect neobişnuit: un inel de argint cizelat, ale cărui armurii îi erau cunoscute. Această bijuterie dovedea o naştere nobilă.

În aceiaşi clipă Piratul Negru, aplecându-se, nevăzut de nimeni, spre el, îi şopti încet:

— Nu plecaţi decât la noapte şi nu scăpaţi, până atunci, nicio clipă, vasul nostru, din vedere.

* * *

Pe bordul corăbiei „Gloria Gerului”, spaniolii se pregăteau de plecare, în timp ce dincolo, „oamenii mărilor” sărbătoreau frumoasa lor victorie şi averea care urma să le sosească a doua zi.

Pe cele două vase atmosfera era complet diferită.

Căpitanul navei spaniole îşi făcea socoteala că are suficientă vreme să ajungă la Vera Cruz şi să revie de acolo în răgazul de timp convenit. Singur, pe puntea dinapoi a „Gloriei Cerului”, el se gândea la cuvintele curioase ale Piratului Negru, şi privea cu grijă la corabia sa, acum

aflata în mâinile celor mai nemernici indivizi din câţi călătoresc pe apele Sudului. Deodată privirea îi fu atrasă înspre o fereastră care se deschise, lângă apartamentele aflate în partea dinapoi, şi de unde o umbră îi făcea semne. El nu se îndoi o clipă că de acolo urma să se producă intervenţia promisă şi, uitându-se să nu fie observat de niciunul din piraţi se apropie de acea parte.

Nu se înşelase. În omul care-i făcea semne el îl recunoscu pe Piratul Negru. Tânărul îi arătă un obiect în mână, apoi i-l aruncă pe bordul său, tocmai lângă picioare. Era inelul pe care-l remarcase în degetul piratului, învelit într-o hârtie.

Căpitanul privi de jur-împrejur să nu fie observat şi intră în cabina sa, unde desfăcu biletul şi ceti:

„Grăbiţi-vă, ca să putem curăţa mările, de piraţi. Arătaţi acest inel, care a aparţinut tatălui meu, guvernatorului din Vera Cruz. Acesta vă va da oameni suficienţi, ca să putem lupta. Reveniţi mâine, în timpul prânzului. Până atunci, vă jur eu că prinţesa noastră va fi respectată”.

Un sfert de ceas de la acest incident, „Gloria Cerului”, sub comanda căpitanului vasului spaniol ridica ancora.

După un alt sfert de ceas, doi oameni supravegheau plecarea corăbiei, cu sentimente diferite în suflet.

Primul era Piratul Negru, care se ruga din toată inima pentru răzbunarea ce urma să i se împlinească.

Al doilea era El Hablador, care tremura de bucurie.

Secundul corabiei-pirat, rezemat de catargul cel mare, privea orizontul spre care se îndrepta *„Gloriei Cerului”,* până când nava ieşi din raza privirii sale. Atunci, surâzând, răutăcios, murmură:

— Cred că e timpul.

Dar mai trecu un steri de ora până ce evenimentul aşteptat să se producă... Deodată, din depărtare, sosi până

la el zgomotul unei explozii şi o mică flacără se arătă pe cer, transformându-se pe urmă într-un fum gros.

Nimeni, nici chiar Piratul Negru, nu observase nimic.

El Hablador, satisfăcut, reintră în cabina sa şi în timp ce-şi scotea centura, ca să se dezbrace, murmură:

— Acum, spaniolii nu vor mai reveni.

* * *

Echipajul unui vapor de piraţi avea, în afară de oamenii necesari, o echipă de ofiţeri, care îl ajutau pe căpitan. Aceştia erau: secundul, şeful echipajului, şeful pânzelor şi şeful de asalt, sau omul care se aruncă, primul la abordaj.

El Hablador de mult dorea să fie el căpitanul corăbiei pe care Calao domnise ca un despot, dar niciodată nu avusese curajul să-l înlăture pe comandant. A fost deci destul de bucuros când se ivise un altul care să facă acest lucru pentru el. Acum însă trebuia să-l înlăture pe noul venit. Spera că pentru aceasta numai viclenia îl va ajuta.

Norocul era cu el. Spaniolii nu vor mai putea să reînvie cu răscumpărarea cerută pentru corabie şi prinţesă, fără ca nimeni să cunoască motivul adevărat al acestei purtări.

Bănuind că Piratul Negru nu urmăreşte decât să scape viaţa marinarilor, el activase în consecinţă. Pornind în căutarea lui Shakespeare îi împărtăşi bănuielile sale. Malaezul nu-l putea înghiţi pe Piratul Negru. De ce? Nici el singur n-ar fi putut s-o spună. Ştia numai că El Hablador era şeful său preferat, pentru care ar fi făcut orice. Când văzu că acesta îi cere să-l urmeze, râse tăcut.

— Ai nevoie de mine stăpâne? întreb el bănuind că secundul pregăteşte ceva care cu siguranţă o să-i placă.

El Hablador îl privi îndelung, apoi spuse:

— Spaniolii nu mai trebuie să se întoarcă.

— Nu se vor mai întoarce, stăpâne, dac nu trebuie, răspunse Shakespeare.

— Trebuie să faci ceva ca „Gloria Cerului” cu care pleacă ei, să sară în aer, jumătate de oră după ce va porni în larg.

— Va sări, dacă trebuie, răspunse îi piratul. Stăpâne, sunt câinele tău o ştii prea bine, dar câinele trebuie hrănit, mai continuă el, după o pauză.

El Hablador pricepu. Scoase o pungă plină cu dubloni de aur, şi o aruncă piratului.

Ceea ce urma să facă acesta merita atâta sacrificiu.

Numai că nici el nici Shakespeare nu ştii că malaezul nu se va mai întoarce niciodată şi că va sări şi el în aer odată cu „Gloria Cerului”.

* * *

Piratul Negru hotărâse să nu doarmă în noaptea aceea. Îi cunoştea prea bine pe bandiţi ca să ştie că prezenţa unei femei pe bord îi va zăpăci la maximum. Se duse de aceia la MacTavish şi-l trimise să se culce spunându-i:

— Du-te şi odihneşte-te, voi veghea eu, noaptea aceasta. Până mâine dimineaţă nu am nevoie de tine.

Scoţianul acceptă, cu plăcere. Pentru el dorinţele amicului său deveniseră ordine aşa că nu mai zăbovi nicio secundă.

Piratul Negru se plimbă, un, moment, pe puntea adormită. Majoritatea bandiţilor se culcase acolo; erau ameţiţi de vin. Sub un felinar, ceva mai încolo, doi dintre oameni se băteau cu cuţitele ca să lichideze nu se ştie ce ceartă mai veche. În altă parte, lângă macara, şase bandiţi strânşi în cerc cântau o melodie nordică. Îi recunoscu pe scandinavi, tolăniţi cu faţa la cer, adormindu-şi destinul cu un cântec în care era vorba de oi, de păsări şi de câmpii verzi.

Deodată, privind în direcţia apartamentelor, el observă câteva umbre care se îndreptau spre cabina prizonierei, îşi dădu seama că bandiţii nemulţumiţi

pregătesc ceva necurat. Fără să stea o clipă la îndoială, alunecă şi el în întuneric, pe alt drum, spre aceeaşi destinaţie. Ajuns lângă uşa cabinei în care se afla prinţesa spaniolă rămase atent cu pumnalul în mână, gata să intervină…

Mohammed Pleşuvul, întovărăşit de alţi câţiva derbedei, se apropia, cu ochii irezistibil fixaţi asupra cabinei. În clipa însă în care voia să puie mâna pe clanţă, turcul văzu. O lamă de cuţit strălucind în întuneric şi o voce foarte cunoscută îl făcu să dea înapoi:

— Nimeni nu trece!

Piratul Negru îl privea ameninţător.

Mohammed Pleşuvul băuse însă prea mult ca să mai poată asculta de disciplina pirată. Decepţia lui era prea mare ca să se mai gândească să execute ordinele fără să discute. În timp ce tovarăşii săi, mai puţin curajoşi, se dădeau prudenţi înapoi, el apucă pistolul şi se pregătea să trimită un glonte în capul şefului prezumtiv.

Dar lovitura nu porni.

Pumnalul Piratului Negru i se înfundă în gâtlej, înainte de a avea timp să clipească.

Ceilalţi bandiţi se retrase şi mai mult, socotind că e suficient o singură victimă. Tânărul îi urmări cu privirea şi cu pistolul pregătit.

— Să nu mai văd pe niciunul aici, spuse el în clipa în care toţi se pregăteau să se întoarcă pe punte.

Unul din oameni replică:

— Bine, stăpâne.

Era pentru prima oară când i se dădea acest titlu, care dovedea că bandiţii îl acceptă ca şef.

Rămas singur, Piratul Negru se gândi, o clipă, să intre în cabina prinţesei; voia să se convingă dacă n-a fost cumva deranjată de zgomotul de pe culoar sau poate de vreun alt motiv, ascuns în fundul inimii.

Dar, în momentul când urma să se hotărască, un râs

ironic îl făcu să întoarcă privirea într-acolo.

El Hablador, în capul scării, îi făcea semn să nu se neliniştească.

— Îţi mulţumesc, Piratule Negru, că ai intervenit, zise secundul corăbiei, făcând un semn scurt cu capul, care putea să însemne un salut. Apoi continuă: Şi că ai salvat-o… pentru mine.

Piratul Negru se întrebă dacă n-ar trebui să se repeadă acum asupra acestui bandit şi să termine cu el, o dată pentru totdeauna. Dar, calm, îl privi drept în ochi şi răspunse:

— După câte ştiu nu suntem mâine la prânz.

— Dar vom fi, reluă El Hablador.

— Vom vedea atunci… Fata nu va fi a ta decât dacă nu ni se dă despăgubirea pe care am cerut-o.

El Hablador dădu din umeri.

— Bineînţeles, mai spune el şi plecă.

În mersul său era ceva care îl nemulţumea pe tânăr. „Secundul prea e sigur, ca să fie totul în perfectă ordine”, îşi spunea el.

Rămas singur în anticameră, se apropie de uşa cabinei şi ascultă. Niciun zgomot. Auziseră, oare, cele două femei? Nu-şi putea da seama. Totuşi un freamăt, prin cabină, îi dovedea că nu dormeau. Se aplecă până la gaura cheii şi chemă:

— Señorita!

Nimeni nu-i răspunse. Mai chemă odată.

De data aceasta o voce slabă în cealaltă parte a uşii, murmură:

— Cine-i acolo?

— Piratul Negru.

— Ce doreşti?

— Nimic, vreau doar să ştiţi că veghez.

Urmă iar o scurtă tăcere, apoi cu un tremur în voce, tânăra fată răspunse meditând:

— Îţi… mulţumesc.

— Vreau să vă mai spun ceva…

— Ce?

— Îmi pare rău că vă aflaţi în această situaţie penibilă… Vă rog să aveţi, însă, încredere în mine.

De cealaltă parte a uşii, vocea fetei, mult mai fermă acum, răspunse:

— Am încredere.

Atâta şi era de ajuns să îl facă fericit, pentru moment, pe Piratul Negru. El urcă radios pe punte, gândindu-se că aventura se va sfârşi cu bine.

Nimic nu se mai întâmplă apoi pană în zori.

Dimineaţa, Piratul Negru se duse să-l trezească pe MacTavish. Acesta păru fericit să-şi revadă protejatul, care, brusc, i se adresa:

— Ştii să serveşti un dejun?

Scoţianul, uimit, fixă asupra lui o privire întrebătoare:

— Un dejun… cum?

— Un dejun pe un platou. Crezi că ai putea servi ceva de mâncare, prizonierei noastre, pe un platou?

— Cred că da… Am văzut, pe vremuri la Edinburgh, aşa ceva. Nu ştiu însă dacă pot să duc, vin în loc de ceai, şi carne friptă în loc de pâine cu unt…

— Da… poţi să-i duci şi asta, răspunse Piratul Negru.

În aceeaşi clipă însă privirea îi fu atrasă spre puntea din faţă, unde El Hablador ţinea un straniu conciliabul cu o duzină de blestemaţi. I se păru chiar că-l aude pe Hermann spunând:

— L-am căutat pe Shakespeare şi nu-l găsesc.

Secundul făcu un semn care însemna tăcere; Piratul Negru trase de aici concluzia că El Hablador este în curent cu dispariţia malaezului. Fără îndoială că se pregătea o lovitură care urma să aibă loc înainte de prânz.

— Du-te şi pregăteşte dejunul, reluă tânărul

adresându-se lui MacTavish. Am să-ţi dau şi un bilet pe care îl vei da prizonierei.

Şi el scrise următoarele:

„Pregătiţi-vă la noapte vă voi ajuta să evadaţi”.

P.N.

* * *

Soarele era la Zenit, pe un cer fără nori.

În jurul cadrului solar fixat în centru navei, în apropierea barei, MacTavish şi El Hablador aşteptau ca umbra indexului să cadă peste meridian.

— Vântul nu s-a muiat, spuse unul din piraţi, aşa că vor putea să se înapoieze până la prânz.

— Nu vom face nimic până la ora fixată, răspunse şeful echipajului; un cuvânt dat trebuie ţinut.

Piratul Negru parcă, oarecum, enervat, în ciuda bunei dispoziţii pe care o afişa şi se silea s-o impună tuturor. Privirile sale continuau tot timpul să scruteze orizontul. Spaniolii se vor înapoia pe la Nord, îşi spunea el, aşa că e neapărat necesar să ştie când vor sosi deoarece piraţii vor observa cu siguranţă galerele trimise de guvernator şi vor bănui că au fost trădaţi.

Soarele continua să urce. Pe cadranul solar umbra indexului se apropia de prânz şi o nelinişte nervoasă cuprindea pe fiecare din cei prezenţi.

Sus, în vârful catargului, marinarii de veghe scrutau marea fără să zărească ceva. Se auzeau, printre oamenii echipajului, cuvinte descurajate.

— Nu mai vin înapoi… Nu sunt doar proşti să ne dea atâtea parale pentru o femeie… Ce, valorează viaţa unei femei patru sute de mii de dubloni?

Zadarnic încerca MacTavish să le refacă moralul.

— Tăceţi, măgari afurisiţi ce sunteţi… încă nu este amiază.

Dar nicio umbra de corabie nu apărea la orizont şi bătrânul şef de echipaj simţea că începe şi el să se

îndoiască de revenirea spaniolilor. Din când în când arunca o privire Piratului Negru care, la rândul său, Scruta zarea, fără a-şi arăta însă uimirea.

— Deci, chestia e limpede; nu vor veni.

Cel care vorbise era un pirat înalt pe care evaporarea răscumpărării aşteptate îl enerva.

La douăsprezece fără zece minute, EI Hablador se adresă, ironic, Piratului Negru:

— Pe semne că vechiul tău prieten, căpitanul Hurli, i-o fi întârziat pe drum.

Piratul Negru răspunse:

— Posibil, mai ales dacă l-ai avertizat prin Shakespeare.

El simţea că Secundul nu era de loc străin de această lipsă de exactitate a spaniolilor. Dar, din nefericire, nu putea să precizeze nimic şi nici să acuze direct pe cineva. EI Hablador adăugă:

— Prizoniera îmi aparţine, deci.

De astă dată piratul nu-i mai răspunse. Ar fi vrut să se năpustească asupra lui şi să-l strivească ca pe o muscă. Simţea însă că dacă ar fi procedat astfel întreaga situaţie ar fi fost compromisă. Se apropie de MacTavish.

Şeful echipajului era, cu adevărat disperat. Miezul zilei se apropia şi nicio speranţă că situaţia prinţesei mai putea fi salvată. Deodată, EI Hablador cu o voce plină de satisfacţie, izbucni:

— Amiază! Corabia e a noastră.

Şi aplecându-se spre Piratul Negru, el adăugă:

— Iar Señorita e a mea.

Întregul echipaj era uluit. Piratul Negru îşi dădea seama că a pierdut un avantaj serios.

Aceşti briganzi ai mărilor sunt oameni ce preţuiesc numai prima mişcare. Reflexele lor sunt prompte iar furia vehementă.

Se înşelase. Toţi aceşti bandiţi îi vor reproşa că le-a

promis aur şi că nu se ţine de cuvânt.

Capturarea corăbiei spaniole de către el singur, prada cucerită cu o zi înainte acum nu mai contau.

Pe când voia să urce spre cabine, fu ajuns din urmă de El Hablador care îl opri pe prima scară şi cu o politeţe ironică i se adresă:

— Pardon, acum eu sunt acel care va trece primul.

Piratul Negru îi făcu însă un vânt înapoi.

— Atâta vreme cât mai sunt eu în viaţă, n-ai să treci.

Pe punte oamenii priveau, impasibili, la această primă ciocnire. Nimeni, desigur, nu-l iubea pe El Hablador dar cu toţii trebuiau să recunoască că avea favoarea lui legile pirateriei.

Va fi el şeful? Nimeni nu ştia încă. Va fi Piratul Negru? Iar nu se putea bănui nimic.

Precis era numai faptul că tânăra fată aparţinea Secundului.

Împotriva acestui lucru Piratul Negru credea că nu mai poate face nimic. Doar s-o apere el singur, cu sabia în mână şi să moară pentru ea. Nu se hotărâse ce trebuie să facă când MacTavish se băgă între el şi El Hablador, făcându-i un semn cu ochiul, care voia să însemne:

— Taci din gură şi lasă-mă pe mine.

Apoi, aplecându-se cu coatele pe balcon, făcu semn piraţilor că vrea să le vorbească.

— Băieţi – începu el, în clipa în care liniştea se restabili cât de puţin – lucrurile s-au limpezit. Spaniolii nu mai vin. Rămâne prinţesa. Ea aparţine Secundului, nu-i aşa?

Atât el cât şi Piratul Negru aşteptau cu înfrigurare, răspunsul celor două sute de bestii.

Dar numai jumătate din banda piraţilor răspunse:

— Da, sorţii au decis acest lucru.

MacTavish păru foarte surprins, întorcându-se spre un grup care privea cu ostilitate afirmaţia primilor, el îi

întrebă:

— De ce nu răspundeţi şi voi? Ce, femeia n-a fost trasă la sorţi?

Un pirat se apropie de balcon.

— Vrei să reclami ceva? i se adresă scoţianul.

— Da, replică omul. Tragerea la sorţi n-a fost cinstită. Noi eram ocupaţi în altă parte şi n-am văzut nimic.

Şeful echipajului îşi frecă nasul şi privi spre El Hablador, foarte încurcat.

— Asta e adevărat, spuse el, nici eu n-am fost acolo şi legea e formală.

Secundul făcu un gest de nerăbdare pe care MacTavish se făcu că nu-l observă, deoarece întorcându-se spre punte el continuă:

— E drept, legea n-a fost respectată. Trebuie să se facă o tragere la sorţi pentru toată lumea.

Asta era mai mult decât putea El Hablador să suporte. Scoţând pistolul din buzunar el îl puse în pieptul moşneagului şi, alb de furie, mârâi:

— Marş d-aici, trădătorule!

Dar Secundul îşi făcu socoteala fără piraţi. Aceştia înfierbântaţi de cuvintele şefului de echipaj, izbucniră:

— Nu-l atinge, EI Hablador; şeful a spus adevărul… Trebuie să se facă o nouă tragere la sorţi.

Secundul furios, trebui să cedeze. Altminteri îşi dădea seama că e pierdut. Principalul era ca noua tragere la sorţi să nu se facă imediat.

Piratul Negru, la rândul său, era liniştit. Prizoniera devenise un drept comun. Nici el nu putea pătrunde în cabina ei, deoarece o duzină de vlăjgani se instalară în vestibul, hotărâţi să strivească capul oricui va încerca să deschidă uşa, dar asta însemna că orice pericol imediat era exclus.

Dar noaptea va veni din nou.

* * *

Când ultimele raze ale soarelui se stinseră, Piratul Negru socoti că e timpul să-şi puie planul în aplicare. De data aceasta se hotărî să mărturisească totul lui MacTavish. Scoţianul îi dăduse, în cursul zilei, numeroase dovezi de prietenie, aşa că nu avea niciun motiv să se ferească de el.

Pe punte, după ce se convinsese că nimeni nu-l poate auzi, el îi expuse întregul plan.

— Vreau, începu el, să ajut prizonierei să evadeze la noapte; nu trebuie, cu niciun chip, să cadă în mâinile acestor oameni.

Scoţianul pricepu, repede, despre ce este vorba.

— Curios, răspunse el, cum te-ai îndrăgostit; mie nu mi s-a întâmplat aşa ceva niciodată.

Piratul Negru îi strânse mâna. Apoi, murmură încet, la urechea bătrânului scoţian:

— Şi mai e ceva.

— Ce?

— N-am servit niciodată sub ordinele căpitanului Hurli.

MacTavish îşi frecă nasul, conform obiceiului şi clipi şiret din ochi.

— Ştiu.

Acum fu rândul Piratului Negru să rămână uimit.

— De unde ai aflat?

— Căpitanul Hurli e mort de aproape şase luni, dar aici, afară de mine şi de Hermann, nimeni nu ştie acest lucru.

— Cum se poate asta?

— Foarte simplu; eu şi cu Hermann l-am ucis.

— Şi de ce nu l-ai anunţat despre asta pe Calao?

Scoţianul dădu iar din umeri.

— Pentru ce am făcut-o? Calao se temea de căpitanul Hurli, mai ales că mulţi băieţi ne părăsiseră ducându-se la acesta din urmă care plătea preţuri mai bune. Dacă ar fi

aflat acum că Hurli e mort ne-ar fi micşorat şi mai mult leafa, de oarece Calao era un zgârcit. L-am lăsat deci să creadă că oricând ne putem înrola în banda concurentului său, dacă plecăm de la el.

— Dar cum l-aţi putut ucide pe căpitanul Hurli?

Scoţianul se aplecă şi mai mult spre Piratul Negru iar vocea îi deveni şi mai slabă.

— Eram pe o insulă; Hurli venise să-şi ascundă comoara tocmai când eu şi cu Hermann voiam să luăm o provizie de apă dulce Căpitanul era cu încă şase oameni.

— Şi cu cei şase oameni ce-aţi făcut?

Şeful echipajului aşteptă câteva clipe înainte de a răspunde.

— I-am trimis după căpitanul Hurli, spuse el în sfârşit.

Apoi, ca şi cum ar fi vrut să se scuze adaugă:

— Dar nu erau de loc interesanţi, erau nişte bandiţi.

Piratul Negru nu-l mai auzea însă. Acum, mai mult ca întotdeauna, ştie că poate avea încredere în MacTavish şi că la caz de nevoie, mai poate conta pe un complice: Hermann.

— Ei bine, izbucni el, la noapte prinţesa şi servitoarea ei trebuie să evadeze. Vrei să mă ajuţi?

— Bineînţeles.

— Vreau şi să pun mâna pe toţi piraţii, ca să-i spânzur!

Cuvântul cel mare fusese spus, pânza căzuse şi tânărul aştepta cu teamă răspunsului MacTavish. Scoţianul nu ezită de loc. Apăsând cu singura lui mână pe umărul Piratului Negru, el răspuns:

— Nu sunt, nici ăştia, oameni interesanţi, sunt nişte bandiţi. Poţi s-o faci cu inima împăcată.

În acel moment bătrânul uitase poate sincer – ca şi el prădase şi jefuise în cea mai mare parte din viaţa lui.

Tânărul apucă mâna şefului de echipaj şi o strânse

viguros. Se lega de acum, între cei doi oamenii o prietenie, bazată pe încredere şi inimă. Nu mai aveau însă nicio clipă de pierdut Piratul Negru amână pentru altă dată confidenţele ce urma să le facă lui MacTavish iar acesta trebuia să le amâne pe ale sale.

— Rămâi pe punte, ordonă Piratul Negru, iar eu trecând peste bastingaj voi pătrunde în cabina prinţesei printr-o fereastră.

— E uşor, răspunse MacTavish, deoarece am spus prizonierelor să nu închidă geamul cu veriga.

— Perfect. Trimite o barcă şi vâsle pe apă în dreptul cabinei şi veghează apoi ca nimeni să nu-şi bage nasul pe-acolo.

Piratul Negru îşi puse imediat proiectul în aplicare iar MacTavish, fără a avea aerul că face ceva nelalocul lui schimbă o barcă din amplasamentul ei şi o depuse acolo unde tânărul său prieten o ceruse. Apoi, o porni pe punte. Hermann se învârtea şi el pe acolo.

— Îl iubeşti pe noul şef? făcu, calm, bătrânul lup de mare.

— Vrei să vorbeşti de Piratul Negru? întrebă, la rândul său, Hermann.

— Desigur.

Hermann fu categoric.

— L-aş urma până la capătul lumii şi aş traversa marea în adâncime, dacă mi-ar cere-o.

MacTavish se declară mulţumit şi îi ordonă:

— Du-te lângă catargul cel mare şi stai în supraveghere. Dacă îl vezi, cumva, pe El Hablador anunţă-mă.

Apoi şeful echipajului se ocupă, iar, de barcă.

La început, totul merge bine.

Piratul Negru izbuti să alunece, pe la exteriorul corăbiei, până lângă fereastra celor două prizoniere şi pătrunse uşor în cabină. Cela două femei îl aşteptau aşa că

niciuna nu se sperie, la brusca lui apariţie.

Pe figura prinţesei apăru chiar un zâmbet şi tânărul rămase o clipă în loc ne mai îndrăznind să facă un pas.

— M-aţi aşteptat? întrebă el.

— Da, te aşteptam, cu nerăbdare.

Acest răspuns, desigur, drăguţ fu anihilat de către servitoare, care nu avea aceleaşi motiv de a-l admira pe Piratul Negru. Simpatica femeie, care tremura de frică, crezu că a sosit momentul de a face, celui ce părea şeful bandiţilor, observaţii justificate:

— Domnule, începu ea, este nedemn să ţineţi două femei prizoniere. Deoarece văd că ai influenţă asupra acestor oameni ordonă-le să ne conducă, imediat la Vera Cruz. Noi nu vă vom reclama şi, chiar sunt sigură că guvernatorul vă va oferi o recompensă în bani.

Piratul Negru nu se putu abţine să nu surâdă.

— Doamnă! îi răspunse el, apoi. Peste câteva minute vei părăsi corabia. Dar, înainte de orice trebuie să-mi răspunzi la o întrebare: ştii să vâsleşti?

Servanta deschise ochii mari, uimiţi.

— Să vâslesc? N-am învăţat în viaţa mea un asemenea lucru. Femeile nu trebuie să vâslească niciodată în Spania.

— Şi totuşi acum va trebui să conduci, singură, barca până la ţărm.

Apoi, întorcându-se înspre tânăra fată, el se scuză:

— Eu nu pot să părăsesc corbia, de oarece absenţa mea ar fi observată şi asta v-ar trăda. O barcă vă aşteaptă, pe apă, în dreptul ferestrei. Coborâţi în ea. Ne aflăm, aici, la o jumătate milă de coastă. Vâslind cu nădejde puteţi ajunge într-un sfert de ceas. Pot să sper că veţi avea destulă putere să vâsliţi până la ţărm?

Tânăra fată îl privi drept în ochi şi el înţelese că ea îi va executa, punct cu punct, ordinele:

— Deci, trebuie să plecaţi, continua el; este târziu.

În altă ocazie, frumoasa spaniola n-ar fi dorit altceva decât să mai rămână puţin cu Piratul Negru, deoarece se simţea atât de bine încât s-ar fi putut crede că se află în camera de culcare a castelului părintesc, înconjurata de gardieni şi de servitori credincioşi.

Ea întinse mâna Piratului Negru şi, în timp ce el se pregătea s-o ducă la buze, ea murmura, aproape cu tandreţe:

— Îţi rişti viaţa, pentru mine.

Piratul Negru îşi prelungi sărutarea pe mânuţa albă. Ridică apoi privirea şi spuse:

— Că-mi risc viaţa nu-i nimic. Mi-aş da-o frumos pentru dvs.

Un zgomot de paşi tulbură această scenă de dragoste. Cineva şoptea altuia ceva ce nu se putea înţelege. Piratul Negru îşi dădea seama că e timp să acţioneze.

— Repede, spuse el, trebuie să plecaţi.

Tânăra fată o linişti întâi pe servanta care tremura toată şi apoi cu ajutorul unei frânghii, pe care o susţinea necunoscutul ei salvator, coborî în barcă. La rândul ei, bătrâna femeie apucă acelaşi drum.

Luna, până în acel moment, acoperită de nouri, ieşi într-o deschizătură a cerului întunecat şi aruncă razele sale deasupra apei. Marea opacă păru că se argintează. Iar coasta apăru, o linie neagră şi lungă, udată de valurile agitate.

Piratul Negru blestema aceasta lună care făcea evadarea dificila. Mai ales că şi cele două femei făcură destulă gălăgie, aşezându-se în barcă. Vâslele se afundară în apă, clipocind şi făcând mii de vălurele.

Neliniştit, cu inima strânsă, el privea barca, prin fereastră şi murmură ca şi cum astfel ar fi putut să le gonească pe cele două prizoniere cât mai departe de corabie.

— Repede! Grăbiţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu.

Barca se îndepărtă, clătinându-se, spre ţărm.

În aceiaşi clipă însă, un strigăt care-l umplu de disperare pe Piratul Negru, izbucni pe corabie.

— Hola, ho! O şalupă părăseşte nava.

Se gândi atunci că totul e pierdut.

El Hablador rămăsese la pândă. Era prea şiret ca să creadă că Piratul Negru se declasase satisfăcut numai prin faptul că izbutise să amâne, pentru mai târziu, tragerea la sorţi.

Reflectă.

Ce-ar fi făcut el într-o ocazie asemănătoare? Desigur că ar fi organizat o evadare. Aşa, probabil, îşi spuse el, va proceda şi Piratul Negru profitând de întunericul nopţii. De aceia, imediat după apusul soarelui, el se postă lângă frânghii, la locul de unde asistase la explozia „Gloriei Cerului”. De acolo, domina întreaga corabie, putând să vadă tot ce se petrece şi, mai ales, să supravegheze cabinele de pe puntea din spate, unde se aflau cele două captive.

Când Hermann îşi ocupase locul pe punte, plasat de MacTavish, EI Hablador se afla la postul său de o jumătate oră. Şi totuşi el nu-l văzu pe scoţian când lansase barca pe apă şi nici pe Piratul Negru alunecând de-a lungul ferestrelor. Abia când cele două femei se îndepărtară, îşi dădu seama de evadare. El scoase atunci strigătul de alarmă care aduse toată lumea pe punte.

MacTavish, primul, îşi dădu seama de pericol şi înainte ca El Hablador să poată da explicaţii bandiţilor, el fugi să-l prevină pe Piratul Negru, urmând acelaşi drum ca şi tânărul său prieten. De la fereastră el îl văzu pe acesta, pregătindu-se să deschidă uşa şi să se repeadă, singur, împotriva primilor care ar fi năvălit în cabină.

— Stai! Nu face asta, îi strigă MacTavish.

Vederea bătrânului scoţian îi dădu, brusc, o idee

Piratului Negru.

— Prefă-te că eşti contra mea, zise el, ia pistolul şi întinde-l spre mine.

MacTavish ascultă El se aşeză lângă uşă şi, ameninţând cu arma întinsă, strigă:

— Pe aici, băieţi! Am fost trădaţi.

Era şi timpul. Pe scară şi în vestibul se auzeau deja paşii celor care se apropiau. Chemarea şefului de echipaj îi făcu pe bandiţi să se repeadă în cabină. Acum toţi aveau dreptul în tragerea la sorţi şi fiecare voia să-şi apere şansa.

Separat de asta, cuvântul trădare îi înflăcăra. Trădător este acela care poate trimite pe toată lumea la moarte, aşa că pedeapsa lui trebuie să fie imediată.

El Hablador, trimise numai decât o ambarcaţiune care, condusă de vâslaşi solizi, ajunse pe fugare şi le prinse din nou. Tânăra fată încercase să se arunce în apă, dar unul din piraţi o împiedică, şi în ciuda strigătelor servantei, fură readuse pe corabie.

Când prizonierele urcară pe punte, prima lor privire se opri asupra Piratului Negru, legat de catargul cel mare. În jurul lui, străjuiau o grămadă de figuri ameninţătoare. Mulţi dintre bandiţi îşi scoaseră pistoalele şi, graţie unei minuni, încă nu le descărcaseră în capul său. EI Hablador dăduse însă ordine severe, în această privinţă. Ţinea să-şi savureze răzbunarea.

Cel mai revoltat dintre piraţi, era MacTavish. El nu înceta să-l înjure pe fostul său protejat şi, în fiecare clipă, cu greu se reţinea ca să nu se arunce lui şi să-l înjunghie, cu pumnalul. Nimeni nu putea să bănuiască astfel, ce rol jucase el în evadarea prinţesei. I se raportase lui El Hablador că el fusese primul care a pus mâna pe Piratul Negru şi Secundul şi felicită pentru vigilenţa depusă.

Când MacTavish, de pe balcon, îi refuzase lui El Hablador dreptul de a o reţine pe prizonieră fără a se face o tragere generală la sorţi, acesta îşi propusese să se

debaraseze, de scoţian, la prima ocazie.

Dar acum nu mai era nevoie.

Secundul îşi spunea că şeful de echipaj, era înainte de toate, păstrătorul tradiţiilor de pe bord şi că nu procedase astfel decât din prostie. Mai târziu, va vedea ce are să facă. Deocamdată, Piratul Negru era prins şi condamnat; acest fapt era mai mult decât suficient, ca să se simtă fericit. Cu mâinile la spate, stătea în faţa tânărului său rival pentru a hotărî verdictul. Dar nu se putea decide să vorbească... „În sfârşit, jubila el, s-a terminat cu omul care mi-a distrus proiectele şi, numai prin prezenţa sa, mi-a nimicit toate ambiţiile”... Unul din piraţi voi să-şi înfigă cuţitul în pieptul prizonierului, dar El Hablador îl pocni atât de tare omul se rostogoli la zece paşi.

Şi toată lumea pricepu că nimeni nu trebuie să spuie vreun cuvânt, ori să rişte un gest.

Judecata urma să se facă, deci, conform legilor pirateriei.

El Hablador, vorbi:

— Bănuiesc că nu ai nimic de spus întru apărarea ta?

Piratul Negru, care nu putea să se mişte de loc, izbucni în râs.

— Mă gândesc, replică el, că aşi avea multe de spus, numai că încă nu e timpul să vorbesc. Sunt cam obosit. Mâine, dacă ai să vrei, ţi-aş putea servi nişte motive care te vor ului.

În pofida teribilei sale crime, tânărul îi mai amuza pe bandiţi. Furia unora se transformă într-o veselie gălăgioasă, dar nicidecum favorabilă acuzatului.

— Nu eşti decât un mizerabil trădător, îl întrerupse El Hablador, şi îţi vei primi imediat pedeapsa care li se cuvine trădătorilor.

— Iartă-mă, dar nu sunt chiar de aceiaşi părere cu tine, răspunse Piratul Negru. Dacă vrei, neapărat, să discutăm pe acest subiect, află că tu eşti un trădător

pentru că ai vrut s-o opreşti pe fată pentru tine, ceea ce înseamnă că ai trădat prima lege a oamenilor de pe coastă.

— Cunosc mai bine ca tine legile coastei... Femeia este a aceluia care a câştigat-o.

— Da, dar tu i-ai deposedat pe cei care aveau drept la tragerea la sorţi.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Dacă Mohammed Pleşuvul ar mai trăi ar confirma acest lucru. Toţi tovarăşii noştri ştiu prea bine.

Afacerea lua oare o nouă turnură? Cei doi rivali puneau accentul pe chestie de procedură în legile pirateriei. Un murmur străbătu printre bandiţi, care pentru a doua oară cădeau pradă unor sentimente contradictorii. Dar crima era prea mare şi piraţii erau prea mult încredinţaţi că noul venit îi trădase, ca să se dea iar de partea lui.

MacTavish luă din nou cuvântul.

— Iată, începu el cu o vehemenţă feroce. Acest tovarăş a abuzat de încrederea mea. L-am crezut cinstit şi credincios, dar merită moartea. S-a vorbit prea mult.

Cei două sute de oameni izbucniră, într-un glas:

— La moarte!

El Hablador făcu un gest care înseamnă tăcere iar când liniştea fu restabilită se adresă Piratului Negru:

— Vezi, nu eu sunt cel care te-a condamnat?

Dar tânărul nu asculta. De câtva timp privirea sa era fixată asupra prinţesei care, împreună cu servitoarea ei, izbutise să ajungă în primul rând al bandiţilor. Şi ochii frumoasei fete, erau aţintiţi, la rândul lor, asupra condamnatului. Piratul Negru făcea tot ce-i sta în putinţă s-o convingă să nu-şi piardă speranţa şi avea în privirea sa o asemenea încredere în viaţă, atâta exaltare, încât, cu toată descurajarea ei, prinţesa se îmbujoră. Parcă nu-i mai venea să creadă că se află într-o situaţie disperată. Cu cât îl privea mai mult pe acest om curajos, cu atâta era mai

sigură că tot el va triumfa.

Şi totuşi ce putea el singur împotriva acestor oameni îngrozitori care, cu toţii, cereau capul său? Ea tremura, auzind freamătul care ducea, ca un ecou, condamnarea lui la moarte. Dar nu se descurajă. Există în durere, când totul e pierdut şi inimile nobile se revoltă, când nu mai apare de nicăieri nicio speranţă, când partida e definitiv pierdută, există în durere, spuneam, o clipă supremă, biruitoare, când ştii că vei învinge. Prinţesa nu era una din acele mici creaturi care se pierd.

Dificultatea victoriilor îi dădea îndrăzneală.

Şi, acum încă odată, ea se gândea cum ar putea fi utilă Piratului Negru, în ce mod ar putea să-i salveze viaţa.

În primul rând, gândul i se îndreptă spre un mijloc ca el să-şi poată tăia legăturile. N-avea nicio armă ca să i-o poată strecura, dar observă în centura unuia din piraţi mânerul pumnalului ieşind afară. Uşor, întinse braţul. Închise apoi mâna peste mânerul pumnalului şi trase încet acum arma şi aştepta un moment ca să i-o poată strecura.

Judecata piraţilor fusese rostită şi, acum, urma să se procedeze la execuţie.

Desigur nu putea fi vorba de alta moarte pentru trădător decât *„scândura”*. Aceasta era un fel de joc foarte amuzant pentru bandiţi şi nu cerea prea mari instalaţii. Se împingea o scândură deasupra bastingajului, strâns fixată de punte; omul era apoi şi el împins pe această scândură, cu mâinile legate, o greutate atârnată de picioare, şi când ajungea la capăt cădea, bineînţeles în mare.

Se pregătea deci acelaşi gen de execuţie şi pentru Piratul Negru.

Scândura obişnuită, trasă de douăzeci de oameni, se afla la zece picioare distanţă de bastiment, deasupra apei. În câteva minute totul era gata şi condamnatul fu dezlegat de catarg; i se fixă apoi o greutate de piciorul drept, cu ajutorul unei sârme şi i se legară mâinile la spate. Pe urmă

fu tras spre scândură.

În acel moment însă tânăra fată se apropie de Piratul Negru, ca şi cum ar fi vrut să-şi ia, un ultim adio.

— Loc, loc, strigă MacTavish ironic, să-i lăsăm pe aceşti doi cocoşei să-şi spuie noapte bună înainte de culcare.

Gluma avu succes.

Bătrânul scoţian o observa pe frumoasa femeie. El văzuse că apropiindu-se de Piratul Negru ţinea în mână un cuţit şi se gândi că se comportă admirabil. Din nefericire gestul prinţesei fu remarcat şi de unul dintre piraţi. Care se ridică pentru a-i smulge arma din mână. Şeful echipajului sesiză situaţia şi se repezi el înainte.

— Ah! Canalie, izbucni el, te-am văzut, vrei să-l salvezi.

Apoi, repezindu-i pe bandiţi, care ar fi vrut să-i sfârtece pe cei doi prizonieri, el continuă cu acelaşi ton furios:

— Plecaţi de-aici; mă însărcinez eu cu domnişorul acesta. În primul rând cred că cel mai nimerit este să-l leg la ochi.

Cu o mişcare de furie nestăpânită el smulse pumnalul, care se afla acum în mâinile Piratului Negru. Apoi, cu o incomparabilă prezenţă de spirit, scoţianul utiliză toate circumstanţele pe care i le permitea singurul său braţ valid. El băgă pumnalul în centură, astfel ca tăişul să rămână spânzurat în aer. Scoase apoi o batistă din buzunar şi începu să înfăşoare cu ea ochii tânărului. Pentru asta el trecu în spatele condamnatului care, în timp ce MacTavish îi înnoda batista peste ochi, îşi frecă legăturile mâinilor de ascuţişul cuţitului fixat de centura şefului de echipaj.

— Voi face un nod alunecos la greutatea legată de picior, mai şopti scoţianul la urechea prizonierului.

Plecându-se, ca pentru a controla dacă ghiuleaua e

bine fixată de picior, în loc să strângă şi mai mult nodul existent, el îl desfăcu şi îl înlocui cu o buclă care putea aluneca cu uşurinţă de pe piciorul tânărului, după ce va fi căzut în apă. Apoi, ridicându-se, el strigă:

— Drum bun, trădătorule! Du complimente, din partea mea, tuturor peştilor.

În aceeaşi clipă Piratul Negru îi şopti:

— N-o părăsi din ochi până mâine la prânz.

El Hablador, care se plictisise aşteptând îl ceru pe trădător. Calm, cu ochii strălucitori de bucurie, el îl împinse pe scândură şi îl sili să meargă spre capăt împungându-l cu vârful ascuţit al sabiei sale. Piratul Negru înainta cu greu, ca şi cum, de astă dată, tot curajul i-ar fi dispărut.

Nu scoase niciun cuvânt şi juca cu mare artă rolul unui om înspăimântat de groaza morţii.

Un singur pas îi mai rămase să facă, înainte de marele salt. Secundul regreta vizibil că jocul se sfârşeşte şi îşi oferi luxul unei scurte pauze.

— Mâine, spuse el, voi celebra nunta mea cu prinţesa.

Piratul Negru nu răspunse. El plecă numai capul, ca un om resemnat cu inevitabila fatalitate.

El Hablador împinse iar sabia.

Condamnatul tresări, făcu un pas care întâlni vidul şi se prăbuşi în mare.

PARTEA DOUĂ
Înapoierea Piratului Negru

CAPITOLUL I
MacTavish capătă insomnie

El Hablador scăpase de un mare pericol.

Acum nu mai era preocupat decât de gândul fetei, pe

care nu ştia încă cum să facă ca să fie, precis, a lui. Pentru un om ipocrit şi îndemânatec ca el, acest proiect nu părea irealizabil. Trebuia să se gândească la mijloc.

De ce să bruscheze lucrurile? Corabia era acum liniştită, deoarece legea nu fusese călcată şi, el ştia prea bine că, oricând, poate cumpăra conştiinţa şi scrupulele oamenilor săi. Desigur că, cu toţii, erau sensibili la frumuseţea unei femei, dar acum era vorba de o femeie pentru două sute de oameni. Dacă ar da sau numai ar promite fiecăruia câte zece piese de aur, cu siguranţă că marea majoritate – ba poate chiar cu toţii – ar renunţa la şansele lor infime, faţă de o recompensă palpabilă.

Da, ăsta este mijlocul de a-i convinge.

Scăpat de inamicul său îşi putea permite însă luxul de a nu se grăbi. Om schimbăcios, laş în faţa acţiunii energice, el nu se simţea chemat decât pentru intrigă. Se hotărî deci să aştepte.

Totuşi se duse să facă un tur pe lângă cabine, unde se întâlni cu MacTavish. Îşi încruntă sprâncenele.

Iar îi stătea în cale acest scoţian bătrân?

— Tu? întrebă el. Precum văd eşti veşnic împotriva mea?

MacTavish păru mirat. Ridică mâna ca pentru a jura că nu s-a gândit niciodată la acest lucru şi spuse că procedează astfel în interesul tuturor.

— Cu flăcăii care ne înconjoară e neapărată nevoie să luăm măsuri, făcu el. Mă crezi mai prost decât sunt? îi liniştit mâine vom aranja lucrurile. Numără piesele de aur pe care le ai de rezervă, împrăştie-le mâine cu dărnicie şi spaniola va rămâne a ta.

Era tocmai ceea ce gândea şi Secundul, iar dacă MacTavish ar fi putut ghici gândurile nu trebuia să vorbească altfel.

El Hablador, mai îndrăgostit decât fusese cândva, se prefăcu că-l crede prieten pe MacTavish, dar se hotărî să

nu-l piardă o clipă din vedere. Aceeaşi decizie o luase şi scoţianul, la rândul său.

El îl văzuse pe Piratul Negru căzând în apă, îl urmărise mai mult decât toţi ceilalţi şi, în depărtare, i se păruse că vede o formă înotând către ţărm. Aşa cum îl cunoştea el pe noul său prieten era convins că scăpase precis de la moarte. Bazat pe această impresie, el îndrăzni chiar, în cursul unei scurte întrevederi cu prinţesa, să-i dea curaj şi s-o asigure că cel care o protejase era salvat. Acum, când Piratul Negru lipsea, el trebuia să-l înlocuiască. Ah! MacTavish regreta că nu are cu patruzeci de ani mai puţin. Îi venea să se blesteme că-şi petrecuse toată viaţa pe această corabie, în loc să viseze, cum făcea în timpul copilăriei, la conducerea unei mici ferme, în ţara highlanzilor, unde să-l alinte o nevestică, dulce la îmbrăţişat, şi care l-ar fi împiedicat să-şi bea paharul cotidian de bere.

Acum i-ar fi plăcut servitoarea prinţesei.

Găsea că e o femeie simpatică, care l-ar putea face fericit. Într-un cuvânt o socotea pe gustul său şi, dacă tânărul lui prieten Piratul Negru se îndrăgostise de prinţesă, de ce el, MacTavish, n-ar încerca să intre în bunele graţii ale servitoarei?

Sufletul său, înăsprit de anii pierduţi în piraterie, nu-i spunea de loc că momentul e rău ales pentru a vorbi de dragoste. Pentru el, ceea ce văzuse, nu se diferea cu nimic de alte mii de scene identice, la care fusese martor.

Un infirmier doarme destul de bine în mijlocul bolnavilor care gem.

MacTavish, dacă devenise prietenul celor două femei şi al Piratului Negru, nu credea că trebuie să-şi ucidă timpul cu un lucru, relativ banal. Şi apoi, el era un om care avea încredere. În piraterie nu trebuie, niciodată, să disperi, deoarece, dacă te-ai angajat în jocul morţii, scăparea soseşte destul de des.

De ce să-şi facă necazuri, când, oricum, era în mâinile lui Dumnezeu.

El riscă totuşi o declaraţie în formă de perifrază care, ca să fim sinceri, rămase puţin obscură.

— Sunt oameni, spuse el, care au căutat, multă vreme, o femeie fără s-o găsească, şi care au găsit-o atunci când n-o mai căutau.

Servanta îl privi uimită, întrebându-se ce poate să însemne asta iar MacTavish nu mai insistă.

El îşi frecă nasul, conform obiceiului, şi clipi din ochi de mai multe ori, încât nasul şi ochii i se înroşiră complet. Apoi, încurcat, ieşi din cabină.

Cu cât evenimentele se precipitau, cu atât se schimbau deriziunile care urmau să se aplice. Sub tropice, piraţii îşi petrec de obicei nopţile pe punte, visând.

Care puteau fi oare visele lor?

Ce imagini de luptă feroce sau de pedeapsă nemaipomenită le împlinea nopţile?

Câteodată, unul din piraţi, aflat în plin coşmar, alerga de la un cap la celălalt, strigând cuvinte fără noimă, pradă unui fel de nebunie, şi se aruncă asupra camarazilor săi. În asemenea cazuri, piratul era lovit cu o măciucă în cap, în loc de narcotic, drept pedeapsă că a tulburat somnul tuturor.

De cele mai multe ori însă, bandiţii jucau zaruri, noaptea întreagă, până în revărsatul zorilor. Tăcuţi, aproape nemişcaţi, ei aruncau, pe rând, micile pătrate de fildeş şi, astfel, norocul trecea din mână în mână. Erau, printre ei, unii prin care şansa îi făcea mai bogaţi decât oricare din regii pământului şi care, două zile mai târziu, nu mai aveau nicio para chioară. Atunci aşteptau o nouă pradă ca să poată reîncepe, şi mai ahtiaţi, jocul.

Alţii, când lupta precedentă fusese norocoasă, îşi petreceau nopţile bând şi cântând.

Dar, când mările erau pustii şi, timp de săptămâni

întregi, nu aveau nicio captură şi nicio luptă de susţinut, cu greu izbuteau căpitanii să-şi ţie oamenii în frâu. Trupurile revenite strigau de oboseală. Acestor brute ca să fie odihnite, le trebuia activitate continuă. Farnientele le măcinau nervii şi îi făceau fiare turbate. Atunci, izbucneau revolte care se transformau, de cele mai multe ori, în bătălii teribile, în care mureau nenumăraţi oameni, ucişi, fie de camarazii lor, fie chiar de căpitan care încerca să reprime încăierarea. Piratul nu moare întotdeauna numai spânzurat de autoritatea maritimă care-l prinde ci şi de glontele căpitanului său, în caz de rebeliune.

De la dispariţia Piratului Negru corabia era calmă. Prea multe evenimente se succedaseră în două zile ca oamenii să mai aibă nevoie de o diversiune. Aventurile trăite le ajungeau, deocamdată.

El Hablador traversă puntea şi se duse să se aşeze pe un butoi, lângă proră. MacTavish, care şedea la pupa vasului, lângă cabine, văzând că Secundul nu intenţionează să schimbe locul, se instală comod.

Noaptea albastră, cobora alene peste acest echipaj al crimei. Stelele păreau atât de depărtate încât, bătrânul scoţian ameţi, încercând să le contemple. Şi atunci, el se lăsă pradă amintirilor.

Cât de departe era acum gândul sau de mările de Sud! Cât de străin era el acum de aceste locuri înveşmântate în aur şi sânge. MacTavish rătăcea, cu gândul, lângă colinele de un verde atât de aspru, că pare pictat direct pe sol, lângă ploile primăverilor proaspete, ploile atât de dulci ale Scoţiei care împrospătează trupurile ostenite, care spală acoperişurile de ardezie, şi care nu se găsesc niciodată sub cerul tropicelor. Niciodată ploaia patriei sale n-a venit să-l găsească pe aceste meleaguri. Doar aversele de apă fierbinte, care se prăbuşeau peste valurile negre şi gălăgioase ca şi peste corabia ce oscila tot timpul uraganului, în campamentul de lângă ţărm, au venit

să-i ţie de urât.

MacTavish visa şi totul se învălui, brusc, în ceaţa. Prospeţimea tablourilor se pierdu într-un abis întunecos.

— Ho! Ho!

Se trezi, De fapt nu aţipise decât o clipă, dar crezu că a adormit un secol. Era periculos, ceea ce făcuse. Nu trebuia să doarmă. Repede, privi dacă Secundul se afla în acelaşi loc. EI Hablador nu se mişcase. Până în prezent deci, nimic rău nu se putuse întâmpla. Totuşi nu trebuia să aibă nicio scăpare din vedere.

Dar cum să facă ca să nu adoarmă?

În timp ce se gândea la cel mai simplu mijloc de a combate somnul, el simţea cum e cuprins de toropeală. Brusc, o idee îl trezi.

Remarcase că de câte ori i se făcea somn, întâi capul şi apoi tot corpul se prăbuşeau într-o parte, până când ajungea în poziţie orizontală, singura normală pentru dormit.

— E simplu! exclamă el, n-am decât să rămân în picioare.

Totuşi luă o jumătate de măsură, deoarece se aranjă că nu mai bustul să-i stea drept, punând în dreapta şi în stânga diferite obiecte care să-l împiedice să se întindă. În faţă instală o sabie, fixând-o în perete, că dacă ar fi încercat să se prăbuşească înainte arma să-l readucă la cunoştinţă. Pentru spate un pumnal urma să facă acelaşi serviciu.

Rămânea capul.

Capul, MacTavish remarcase acest lucru, poseda supărătoarea proprietate că se prăvălea totdeauna înainte. El înfipse, de aceia, în centură, un al doilea pumnal, cu vârful în sus, care urma să-l înţepe în nas dacă s-ar fi ţinut de vechiul său obicei: dormitul cu bărbia rezemată de piept.

Astfel, era asigurat că nu mai poate adormi.

De fiecare dată când ochii i se îngreuiau şi capul i se cufunda într-un fel de ceaţă, MacTavish simţea o pişcătură.

Era lama sabiei sau a pumnalelor care-şi făceau, conştiincios datoria.

El arunca atunci o privire, ca să vadă dacă Secundul nu se mişcase de pe locul lui şi, văzându-l tot acolo, se liniştea.

El Hablador nu trebuise să facă niciun efort ca să se menţină treaz.

Capul său era plin de proiecte ambiţioase şi de dorinţe, care nu-i lăsau să doarmă.

CAPITOLUL II
Noaptea Piratului Negru

Când se precipitase în mare, Piratul Negru se lăsă să fie înghiţit de apă. Cel mai bun lucru, era să-i facă pe piraţi să creadă că s-a înecat. Deoarece era un înotător de clasă putea să stea cu uşurinţă câtva timp sub apă fără să i se întâmple nimic. Ghiuleaua, care-i fusese legată de picior, alunecase singură.

Când se simţi liber, el ieşi prudent la suprafaţă şi, în loc să înoate spre ţărm, se apropie de corabie. Voia să ajungă până lângă ea. El ştia prea bine că banditţii aşteptau, sus pe punte, ca doar să reapară deasupra apei pentru a-i trimite un glonte în cap. În momentul în care plonjase, mai multe focuri şi fuseseră descărcate asupra lui dar, din fericire, niciunul nu-l nimerise.

Înotând pe sub apă, simţi deodată un corp tare: ajunsese lângă corabie. Hotărât, Providenţa era cu el. Se decise să mai aştepte câteva minute, în acel adăpost până când emoţia cauzată de execuţie, se va fi calmat, pe bord. Auzea, de acolo, vocile piraţilor, care se felicitau pentru moartea trădătorului şi care, ca simplu amuzament, mai trăgeau încă focuri de pistol în apă.

Auzi chiar urlete.

Din glumă, un pirat zburase degetul unui tovarăş, cu un glonte, ceea ce avu ca rezultat un duel, care se termină cu moartea ambilor adversari.

Piratul Negru se depărtă de corabie abia când fu sigur că nimeni nu supraveghează împrejurimile. Apoi, nu mai pierdu nicio secundă. Înotând viguros, o porni hotărât la drum. Abia trecuse un ceas după miezul nopţii şi se afla în faţa ţărmului sleit de puteri. Nu recunoştea însă locul. Desigur, îşi reamintea că este pe drumul bun, dat habar nu avea în ce direcţie trebuie s-o apuce. Şi nimeni nu se găsea prin împrejurimi, ca să întrebe pe unde s-o ia.

O porni la întâmplare. Timpul era preţios.

Deodată, după ce străbătuse un taluz stâncos, el văzu, în faţa lui, o lumină, arzând într-un fel de vale. Se îndreptă imediat într-acolo, sărind peste gropi şi traversând un soi ciudat de stepă, presărată cu pomişori spinoşi care îi sfâşiau picioarele.

Lumina provenea de la o torţă de răşină înfiptă într-un cerc de fier aflat pe poarta unei *posada* – han la drumul mare.

Piratul Negru împinse uşa şi înainta spre o femeie bătrână, care se ridică la sosirea lui şi-l privi cu o teamă destul de vizibilă. El n-avusese însă timpul să se gândească la toaletă în care se prezenta. Hainele încă ude, ce se lipiseră de corp, cămaşa sfâşiata ce-i atârna pe spate, descoperind un bust atletic şi precipitarea cu care pătrunsese în încăpere, întrebând pe unde s-o ia spre Vera Cruz, nu pleda de loc în favoarea sa. Femeia socoti că se găseşte în faţa unui brigand urmărit de poliţie şi se grăbi să întindă braţul în direcţia nordului. Ea se aştepta, dintr-o clipă într-alta, să-l vadă scoţând un pistol cu care s-o ameninţe: punga sau viaţa.

Dar Piratul Negru se gândea ia cu totul altceva. După ce se lămuri în ce direcţie trebuie s-o apuce ca să ajungă la guvernator, el întrebă:

— Aveţi un cal?

Bătrâna clătină capul negativ.

— Nu, nu, n-avem cal.

— Nu cer să mi-l daţi aşa, vreau să-l cumpăr.

Dar femeia continua să clatine din cap, încăpăţânându-se în negare.

— Nu; nu, n-avem cal.

El tremură de nerăbdare. Auzise un nechezat chiar în momentul când ajunsese acolo şi îşi dădea prea bine seama că bătrâna minte. Nu avea însă vreme să discute inutil. Se hotărî deci să recurgă la mijlocul cel mai rapid.

Scoţând punga din buzunar, el deşertă o grămadă de dubloni pe masă şi trăgând apoi uşa, o încuie pe femeie înăuntru, cu cheia. O auzi strigând imediat după ajutor, dar nu se alarmă.

Găsi un cal, împiedicat într-un grajd de scânduri şi, fără nicio remuşcare, sări pe spatele animalului, destul de scump plătit. Era un cal frumos, alb, cu picioare solide, care putea face uşor o cursă îndelungată. Piratul Negru se asigură de acest lucru de la prima vedere, ca şi de starea lui de curăţenie. Apoi o porni spre nord.

Şoseaua era uşor de străbătut; el preferă să meargă de-a lungul ţărmului. Nisipul umed îi servea de pistă uşoară şi proaspătă, aşa că armăsarul părea mulţumit de acest galop în toiul nopţii. Nenorocirea era că Piratul Negru nu cunoştea exact distanţa pe care trebuia s-o parcurgă. Nimeni, nu se afla pe coasta pustie, ca să-i dea vreo informaţie.

El mergea întruna, de timp îndelungat şi calul nu dădea niciun semn de oboseală.

Abia la o oră înainte de ivirea zorilor, tânărul îşi dădu seama că se apropie de un oraş: întâlnise un drum carosabil, pe marginea căruia erau presărate mici grădini şi căsuţe adormite.

Se opri într-o piaţetă în mijlocul căreia se afla o

biserică, şi începu să strige:

— Hola ho! Hei, cineva… Foc!

El făcu o gălăgie atât de infernală, obligându-şi calul să se cabreze şi să lovească cu copitele de pământ, încât mai multe capete apărură la ferestre.

Adresându-se tuturor, în bloc întrebă:

— Încotro e Vera Cruz?

O voce furioasă îi răspunse:

— Pentru asta ne-ai deşteptat?

Piratul Negru n-avea timp să parlamenteze. El izbucni:

— Spuneţi-mi unde este Vera Cruz! E vorba de viaţa voastră, a tuturor.

Asta era de ajuns ca să aprindă puţin imaginaţia acestor oameni cumsecade. O voce care-i păru tremurândă, îl lămuri:

— Ocoleşte biserica şi apoi ţine-o drept înainte.

— Mai e departe?

— La un sfert de oră de galop.

Era în regulă. El se avântă, fără să mulţumească nimănui, fericit că e aproape de sfârşit. Calul de altfel începea să se resimtă de efortul făcut, galopul îi devenise penibil şi gâfâia teribil. Nu era însă momentul de a se opri din drum. Piratul Negru împinse, cu îndârjire, şi ajunse spre zori la porţile oraşului.

Porţile oraşului se deschideau când trecuse Puerta del Sol – poarta soarelui. În acele vremuri oraşele erau păzite, de teama loviturilor pe care le dădeau piraţii, nu numai pe mare, ci şi pe uscat. Tânărul se-ndrepta spre un soldat care îi bara drumul.

Nu se lăsase intimidat, însă socotise că e mai nimerit să coboare şi să dea explicaţiile cuvenite.

Ceru să vorbească cu ofiţerul de serviciu şi când se găsi în prezenţa acestuia avu o convorbire foarte animată, care părea să intereseze foarte mult pe ofiţer; apoi, pe jos,

o porniră împreună în direcţia pieţei principale.

* * *

Guvernatorul coloniilor Spaniei nu se trezise încă.

În ajun se culcase foarte târziu, deoarece asistase la un divertisment galant sosit tocmai din Sevilia şi care îl amuzase nespus.

Toate faptele de altfel erau de natura să-i facă viaţa plăcută pe aceste meleaguri, cu singura excepţie a prezenţei piraţilor care obligau să scrie rapoarte voluminoase şi să le expedieze guvernului Majestăţii Sale. Dacă această calamitate n-ar fi existat viaţa i-ar fi fost extrem de agreabilă. Din nenorocire piraţii îl împiedicau adesea să doarmă şi îi provocau multe neplăceri. Întrucât guvernatorul era un om conştiincios, ordonase valeţilor ca, imediat ce ar auzi vorbindu-se despre piraţi să-l trezească fără întârziere.

Datorită acestei dispoziţii ofiţerul care-l însoţea pe tânărul nostru fu bine primit şi un şambelan îşi asumă misiunea de a-l scula pe guvernator.

Excelenţa Sa fu trezită din reveriile sale prin ateste cuvinte:

— Domnule guvernator, piraţii!

Acest cuvânt prezenta un fel de putere magică, deoarece la auzul lui, Excelenţa Sa se ridică dintr-odată.

— Unde sunt? întrebă el.

— În palat.

Fără să vrea, guvernatorul făcu un gest de parcă ar fi vrut să-şi încheie gulerul cămăşii şi nu putu să-şi reprime o uşoară tremurătură.

— Cum în palat?

Şambelanul explică:

— Vreau să spun Excelenţei Voastre că se află aci un pirat, trimis de piraţi, pentru a ne informa cum putem prinde pe piraţi.

Ascultând aceste explicaţii încurcate ale

şambelanului, guvernatorul nu înţelese nimic; de altfel nici şambelanul nu reţinuse, din informaţiunile ofiţerului, altceva decât că trebuie să-l deştepte pe şeful său.

Excelenţa Sa pricepu că afacerea nu prezintă riscuri prea mari, dar că se impune s-o rezolve cât mai curând. Se îmbrăcă în grabă neglijând chiar oarecari amănunte de toaletă, şi întreba pe şambelan unde se află piratul.

— În sala de jos, d-le guvernator, răspunse acesta. Se pare că a început să fie nerăbdător.

— Crezi?

— Da, căci umblă în lung şi-n lat, şi a azvârlit deja un vas de argint la pământ.

Guvernatorul se grăbi, dorind înlăturarea devastării mobilierului său.

Ziua îşi răspândea lumina din nou, căci pătrunse în cameră.

Observă doi oameni, care la intrarea lui se înclinară. Unul dintre ei purta uniforma trupelor regulate.

Celălalt afişa îmbrăcămintea pe care o cunoaşteţi şi care, desigur, nu era aceea a unui om ce se prezintă, în audientă, unei importante personalităţi.

Guvernatorul se aşeză. Era unul dintre acei oameni care păstrează o anumită formă a protocolului chiar faţă de un pirat.

— Apropiaţi-vă, să vă văd mai bine şi comunicaţi-mi ce vă aduce aci.

Piratul Negru făcu un pas înainte şi se plasă în plină lumină.

Atunci se petrecu un fapt aproape de necrezut.

Abia-l zărise guvernatorul, şi se ridică de pe scaun contemplându-i cu atenţie, figura care-i părea cunoscută.

Piratul Negru surâse. Atunci guvernatorul nu mai avu niciun fel de îndoiala şi ridicându-se complet într-o atitudine de diferenţă, exclamă:

— Chiar dvs. sunteţi, d-le duce?

Piratul Negru se apropia şi îi întinse, foarte familiar, mâna.

— Da, domnule guvernator, nu vă înşelaţi. Chiar eu sunt. De altfel, tot eu sunt şi piratul.

Excelenţa Sa nu-şi credea ochilor şi halba ia:

— Şti ca circula zvonuri despre moartea dvs?

— Ştiu.

— A fost chiar înmormântat cineva, în locul dvs.

— Imposibil.

— Ba da. Nu mai târziu decât ieri, un cadavru care purta inelul dvs. în deget a fost azvârlit de mare pe coasta de Nord.

Piratul Negru se gândi la căpitanul corăbiei căruia îi încredinţase scrisoarea şi inelul; cadavrul fusese găsit cu siguranţă de pescari, care se mulţumiseră să-l aducă la cetate. Acum nu avea însă timp să elucideze complet această chestiune. Trebuia acţionat fără întârziere.

— Scuzaţi-mă, zise el, însă am posibilitatea să vă ajut la prinderea bandei lui Calao şi la liberarea unei prinţese a cărei identitate îmi este necunoscută, dar care este prizonieră, pe vasul piraţilor.

Guvernatorul îşi frângea mâinile, pradă unei agitaţii profunde.

— O fi vorba de prinţesă a cărei sosire mi-a fost anunţată pentru ieri. Am aşteptat-o, însă corabia ei n-a sosit.

Piratul Negru murmură cu o voce seacă:

— Să dea Dumnezeu să o vedeţi sosind, astăzi. Dar tare mi-e teamă că nu veţi mai avea niciodată veşti despre această corabie. Inelul regăsit în mâna mortului mă face să bănuiesc o nouă trădare.

Guvernatorul reluă:

— Ce este cu prinţesa?

— După câte ştiu este teafără; trebuie să ne grăbim însă, dacă doriţi s-o salvăm.

— Ce avem de făcut?
— Câte galere de război posedaţi?
— Avem aci două şi una la Porto Nuevo.
— Câţi soldaţi?
Guvernatorul se frământă mereu:
— Din nefericire niciunul. Toţi sunt în munţi.
— În urmărirea banditţilor?
— Nu. Sunt plecaţi la vânătoare. Avem astăzi o mare sărbătoare în garnizoană şi, afară de circa o sută de oameni de gardă, restul a luat concediu.
Piratul Negru făcu un gest de nepăsare.
— Ei bine, zise el. În cele din urmă mă voi mulţumi şi cu o singură galeră, dacă este echipată cu oameni curajoşi.
Guvernatorul i se puse la dispoziţie.
— Una din ele va fi gata într-un sfert de oră, zise el. O vom lua pe cea mai rapidă. În ceea ce priveşte echipajul îl veţi alege singur.
Piratul Negru porni cu guvernatorul în direcţia portului. În drum, ca de obicei, îşi concepu planul de acţiune în perfect acord cu mijloacele de care dispunea.
Portul era scăldat în soare. Într-o strâmtoare se aflau adăpostite cele două galere de război. Una era grea şi masivă, cealaltă fină şi uşoară. Pe aceasta din urmă căzu alegerea Piratului Negru.
— Câţi oameni poate cuprinde? întrebă el.
— O sută douăzeci, inclusiv cârmaciul şi comandantul artileriei.
— Nici nu-mi trebuie mai mulţi. Acum vă voi cere permisiunea de a-mi alege oamenii după aprecierea mea şi de a-i conduce după cum voi crede eu de cuviinţă.
Guvernatorul se înclină.
— Cum veţi crede, domnule duce.
Piratul Negru îşi alese vâslitorii, toţi oameni robuşti care purtau ca uniforma, o centură largă de piele susţinută de nişte bretele ce le acopereau torsul gol.

— Care sunt cei mai buni înotători? întrebă Piratul Negru.

Toţi – erau aproape trei sute – ridicară mâinile.

— Adevăraţi peşti, confirmă şi guvernatorul.

Piratul Negru alese deci pe cei mai solizi şi se îngriji de înarmarea lor.

Nu avea decât nişte pumnale lungi, mai mult cuţite decât baionete, dar care, în mâinile lor, constituiau o armă teribilă.

Fuseseră aleşi mai mult pentru vâsle decât pentru luptă.

Galera avea două tunuri, unul la pupa, celălalt la proră şi pe puntea care se-ntindea de-a lungul bastimentului luară loc, aproape o sută de soldaţi.

— Voi prinde pe piraţi cu ajutorul vâslaşilor. Domnule guvernator, veţi face plăcerea de a asista la bătălie?

Guvernatorul era prea viteaz ca să se priveze de o asemenea plăcere.

— Sper că nu doriţi să lipsesc de la eliberarea tinerei prinţese? făcu el.

Aceste cuvinte avură darul să înfierbânte şi mai mult pe tânărul nostru prieten, care înteţi pregătirile. Cu dibăcie şi precizie explică vâslaşilor ce aveau de făcut şi aceştia se arătară hotărâţi şi bucuroşi să-l asculte.

Se părea că ordinele primite avură darul să le placă enorm, căci păreau foarte bucuroşi să asiste la această serbare, care le picase pe neaşteptate.

În mai puţin de jumătate de oră, corabia porni la drum.

În ultimul moment, Piratul Negru renunţase la prezenţa guvernatorului.

— Voi fi obligat, exclamă el, să scufund această galeră, aşa că mi-ar fi foarte neplăcut să vă expun eventualităţii de a lua o baie rece. Urmaţi-ne la o distanţă oarecare pe bordul celeilalte galere, şi, veţi urca pe

corabia piraţilor după ce o voi fi capturat.

Guvernatorul acceptă această condiţie, cam fără voie, căci ar fi vrut să ia parte activă la luptă. Totuşi se arată ascultător ordinelor Piratului Negru, căruia părea că-i poartă un respect deosebit.

Soarele se ridicase de-a binelea, când vâslaşii începură să rameze din toate puterile, în plină mare; Piratul Negru indica direcţia. El ştia unde va putea să întâlnească bastimentul inamicilor, dar se temea ca acestea să nu fi ridicat ancora, în timpul nopţii.

Deşi avea încredere în buna credinţa lui MacTavish, el cunoştea viclenia lui El Hablador şi se temea de ea.

— Grăbiţi-vă! Vâsliţi mai tare!

Şeful înotător, care ritma vâslitul, agită bastonul său întocmai unui şef de orchestră care indică cadenţa mişcării şi îi grăbi astfel pe rameri. Piratul Negru le promisese, tuturor, un spectacol de rară frumuseţe, ceea ce îi făcea să se zorească cât mai mult, mai ales că era pentru prima oară când se duceau să captureze un vas de piraţi.

Erau orele zece când Piratul Negru ordonă să se ridice ramele. El observase coasta insulei, care îi reamintea atâtea triste evenimente.

Scrută orizontul şi golfurile ţărmului. Într-unul din aceste golfuri urma să descopere doar corabia piraţilor. Brusc, ochii îşi reamintiră de locul unde cu două zile înainte, capturase, el singur, corabia spaniolilor.

— Încet, nu faceţi gălăgie.

Galera înainta – în tăcere, apropiindu-se de coastă, până lângă stânci. Părea o pasare uşoară, cu zeci de aripi, care trecea razant deasupra apei spre a-şi surprinde prada. Admirabilul bastiment de război, prelungit ca un ac, mult afundat în apă, prezentând prea puţină suprafaţă ca ţintă ghiulelelor, evolua cu uşurinţă demnă de admirat.

Piratul Negru, instalat în faţă, simţea că stăpâneşte acest instrument perfect şi pe toţi cei dinăuntru. Era sigur

că vă fi urmat cum era de sigur că va învinge.

— Opriţi!

Vârful galerei depăşi un colţ de stâncă şi, în faţă, apăru o pânză care era trasă pe catarg, cu ajutorul unui scripete.

— Vor să pornească, murmură tânărul.

…Manevra de plecare fusese ordonată de El Hablador.

În clipa în care se crezu scăpat de inamicul său, el numai voi să rămână în acele paragini. Dintr-un moment într-altul puteau îi surprinşi, afirma el, aşa că n-avea nicio noimă să mai întârzie acolo. MacTavish nu găsea niciun motiv serios să-l contrazică. Din fericire pânzele corăbiei, tăiate de Piratul Negru la capturare, trebuiau reparate şi asta le ceru mai bine de trei ore. Şeful echipajului, de altfel, le mai deranja şi el de câteva ori sub diferite pretexte aşa că nava, pe care El Hablador avusese intenţia s-o pornească în zori, nu putuse fi gata decât la amiaza.

Secundul era prea ocupat ca să se intereseze prea mult de prizonieră. El nu voia să atingă chestiunea fetei faţă de tovarăşii săi, până ce nu vor fi ajuns într-un alt loc, ca să nu trezească susceptibilitatea vreunuia. Şi apoi, el era un om care ştia să aştepte, atâta vreme cât era sigur că prada nu-i poate scăpa. Avea răbdarea şi cruzimea unei pisici.

Din când în când, le vizita pe cele două captive, având grijă să le comunice că el este singurul stăpân pe bord şi că protectorul lor nu mai revenise.

MacTavish îl instalase pe Hermann la postul de veghe al corăbiei, ordonându-i să-l avertizeze numai pe el singur în cazul că ar vedea ceva suspect. Şi, în timp ce bătrânul scoţian se învârtea în lungul şi latul punţii, gândindu-se cum ar putea face să-i supere, cât de puţin, pe cei care ţeseau pânzele tăiate de cuţitul Piratului Negru, el îl

observvă pe Hermann care-i făcea nişte semne disperate.
— Ce e s-a întâmplat ceva nou? întrebă el.
Hermann făcu un semn afirmativ din capul. Şi îi arătă să se uite în larg. În spatele stâncilor, apăruse, pe apă, linia sumbră a unei galere.
— Cred că indivizii acei vin pentru noi, făcu el, adresându-se moşului.
Trebuie să constatăm că în momentul acela inima celor doi piraţi era împărţită între o speranţă vagă şi o teamă anumită. Nu-ţi petreci doar toată viaţa în piraterie fără a păstra o amprentă adâncă a acestui lucru.
MacTavish ştia ce urmează să se petreacă; văzându-i, acum, pe inamici cei mai cumpliţi ai carierii sale, el simţi un fel de nelinişte. Hermann, ia ceea ce-l priveşte, ar fi preferat să se afle în momentul acela altundeva.
— Ce facem acum? întrebă el, adresându-se lui MacTavish.
MacTavish nu se dezise de angajamentul pe care şi-l luase faţă de Piratul Negru.
— Le vom uşura sarcina.
Tovarăşul său sucea în mână mânerul pistolului său.
— Asupra cui vom trage, deci?
— Asupra nimănui; aşa cel puţin vom fi siguri că nu suntem prinşi între două focuri. De altfel, continuu el, sunt sigur că nici nu va fi o bătălie prea mare. Piratul Negru, o să ne mai arate, încă o chestie uluitoare, cu siguranţă.
Hermann păru, pe jumătate, liniştit.
— Unde vom sta?
— Pe puntea din spate, lângă cabina prizonierei, pe care n-o vom pierde nicio clipă din vedere, ca să-l împiedicăm pe El Hablador să intre înăuntru.
Hermann voia ordine precise.
— Prin ce mijloace?
Scoţianul avu un gest sec.
— Prin toată mijloacele. Dar atât cât va fi cu putinţă,

să nu-l ucidem până ce Piratul Negru nu va fi pe bord.

Pânzele erau acum reparate şi gata de a fi urcate pe catarge. Vântra cea mare era deja ridicată şi, umflată de vânt, împingea corabia să plece.

Pe punte, EI Hablador comanda manevra, ceea ce permise galerei să se apropie fără a fi observată.

Deodată izbucni, totuşi, un strigăt de alarmă, pe bord.

— La tunuri! Suntem prinşi!

El Hablador sări până lângă bastingaj. Aici, în faţă, aproape de luciul apei, galera apăruse şi arama ornamentelor sale strălucea sub soarele de plumb. Ramele îşi alternau mişcarea regulată şi, la fiecare lovitură de vâslă, lungul bastiment câştiga teren.

Secundul părăsi aranjarea pânzelor. El pricepuse că, aşa cum fusese surprins, are puţine şanse să scape şi că singura posibilitate de a învinge este să acţioneze rapid, căutând să scufunde vasul oficial, tunurile corăbiei fuseseră de cu seară puse la punct aşa că puteau face faţă unui asalt şi chiar unui atac. Dar piraţii nu sunt prea buni tunari şi preferă, întotdeauna, un abordaj. De astă dată El Hablador urma să se folosească de artileria spaniolă.

— Foc pretutindeni, strigă el, foc ca să nu se apropie:

Totuşi galera fuse aceia care trase mai întâi. Partea din faţă a navei oficiale se înfăşură, deodată, într-un nor greu de fum, iar tunul de bronz care se afla la proră, trase un obuz de fontă – ce căzu pe puntea corăbiei, exact în locul unde El Hablador se aflase când dirija manevra pânzelor.

Lipsea câteva secunde ca să fi fost tăiat în două.

CAPITOLUL III
O luptă stranie

Piratul Negru fu acela care trase prima ghiulea. Se

părea însă că n-are intenţia să continue deoarece coborî în mijlocul vâslaşilor.

— Acum, spuse el, amintiţi-vă bine ordinele.

Oamenii aşteptau ceva. Ei îşi întinse vâslele şi omul de la bară făcu galera să evolueze de aşa manieră ca să apară de flanc, în faţa corăbiei piraţilor. Astfel erau mult mai vulnerabili şi fiecare dintre ei putea auzi strigătele de bucurie ce izbucniră pe corabie.

— Arătaţi-vă confuzi, strigă Piratul Negru, ridicaţi-vă în picioare, agitaţi-vă.

Ordinul se execută imediat. Înotătorii încălecară băncile galeriei ca şi cum n-ar fi ştiut ce trebuie să facă. Şi iată că o jumate duzină de ghiulele căzură, în apă, la doi-trei paşi de bordul lor. Focul piraţilor nu era rău condus şi El Hablador privea cu plăcere că galera nu se poate apropia fără a fi în pericol. Pregăti o a doua canonadă.

Pe bordul galerei, Piratul Negru nu aştepta decât acest lucru.

— Atenţie, acum e momentul!

De asta dată descărcătura ajunse aproape lipită de vâslele ridicate.

Piraţii crezură însă că au nimerit în plin, deoarece strigăte de entuziasm izbucniră pe punte.

— Să-i lăsăm să creadă că am fost atinşi, strigă Piratul Negru.

În aceeaşi clipă, ca răspuns la ordinul de mai sus, toţi vâslaşii se dedicară unei munci ciudate.

În timp ce unii, urcaţi pe babord, obligau bastimentul să se balanseze pe apă, ca şi cum ar fi fost lovit de proiectil, ceilalţi se grăbiră să facă în fundul galerei numeroase găuri, ca să intre apa înăuntru. Făceau tot ce le stătea în putinţă ca să scufunde propria lor corabie.

Apa năvăli în valuri puternice, prin fund, umplând galera care, îngreunându-se astfel, se cufunda din ce în ce până când nivelul mării trecu de bordul ornat cu aramă.

Pe puntea din faţă, Piratul Negru agită braţele strigând, la întâmplare, câteva ordine dinainte pregătite, ce urmau să fie auzite de toţi dar care nu trebuiau să fie executate de nimeni:

— Să scape cine poate!… Aruncaţi-vă în mare… înotaţi spre ţărm…

Dusă de propria ei mişcare, galera încetând de a se mai învârti în jurul corăbiei pirate, plutea, acum, ca o epavă, spre ţărm.

Tunurile piraţilor încetaseră de a mai bubui.

Entuziasmul domnea din nou pe bordul „cavalerilor mării", care erau veseli de a fi scăpat atât de uşor de pericol. Singur, EI Hablador, urmărea toate evoluţiile inamicului său, deoarece ştia prea bine cât este de viclean.

Totuşi, crezu că a scăpat de orice teamă: galera bine atinsă şi complet înecată, plutea încet dusă de curent.

Abia acum, când era convins că adversarul fusese redus la neputinţă, el hotărî că e timpul să-şi reia manevrele întrerupte şi să părăsească, cât mai repede, aceste locuri. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, el ordonă să se ridice din nou pânzele şi se scufundă în supravegherea executării dispoziţiunilor pe care le dăduse.

…Dacă însă ar fi cercetat, cu grijă, adâncurile apei, în locul unde se scufundase galera, Secundul ar fi putut vedea nişte lucruri neobişnuite.

Hotărât lucru, Piratul Negru era un om extraordinar. Abia încetase focul artileriei pirate că, el se şi aruncă în apă, făcând semn înotătorilor să-l urmeze. Cincizeci sau cel mult şaizeci de metri îl despărţeau de spatele vasului spaniol. El începu să înoate într-acolo, având grijă să nu iasă nici o singură clipă cu capul deasupra apei. În spatele sau, cei o sută de vâslaşi făceau acelaşi lucru. Nimic, niciun cap, niciun tremur al apei, nu se putea observa. Trebuia să urmăreşti, foarte atent, acest ansamblu de

înotători, la două picioare sub nivelul mării, ca să-ţi dai seama că există. Guvernatorul din Vera Cruz nu minţi se când afirmase Piratului Negru că toţi luntraşii săi sunt înotători de primul ordin. Cincizeci de metri de parcurs înseamnă o sută de mişcări ale braţelor, şaptezeci de scunde de rămas sub apă – şaptezeci de secunde în care trebuie să lupţi contra irezistibilei necesităţi de a respira şi împotriva legilor care obligă corpul de a înota în sus, înotau cu toţii înspre corabie, într-o linişte perfectă.

Piratul Negru, în frunte, înota cu ochii deschişi, făcând mişcări mari; deodată carena corăbiei se văzu prin transparenţa verzuie a apei. Un ultim efort şi mâna i se prinse de cârmă. Scoase capul afară şi ridica ochii deasupra lui se afla marele castel al apartamentelor, la adăpostul căruia oamenii puteau să abordeze. Primii, sosiră chiar curând, unul câte unul, ieşiseră toţi la suprafaţa. Fără zgomot, şi se agăţară pretutindeni, de tot ce le sta la îndemână. Urmau doar să dea o extraordinară ofensiva. Cei o sută de vâslaşi se aflau acolo, strânşi la un loc, ţinându-se de borduri, de cablurile cârmei, de orice putea furniza un sprijin. Aşteptau, cu ochii ţinta la Piratul Negru, noile ordine.

Simplu, el făcu un gest arătându-le puntea şi celelalte laturi ale corăbiei.

Trupa se împărţi.

Piratul Negru escalada primul puntea corăbiei, tot aşa cum făcuse şi în ziua în care o capturase el singur.

În urma lui, toată lumea apucă acelaşi drum.

* * *

Numai doi oameni se nelinişţiră din cauza inamicului pe bordul corăbiei-pirat. Erau MacTavish şi cu Hermann.

După ce se sfârşiră aclamaţiile cu care tovarăşii au salutat scufundarea galerei, uluiţi, cei doi prieteni ai Piratului Negru simţiră că le îngheaţă sângele în vine. Amândoi, stăteau lângă apartamentul prinţesei prizoniere

şi se întrebau dacă această victorie a piraţilor este reală sau nu.

MacTavish vru să se convingă. El urcă pe punte şi văzu bastimentul venit din Vera Cruz scufundându-se. I se explica cum a fost lovit. Bătrânul scoţian privi spre mare şi fu uimit nevăzând decât câţiva oameni înotând spre ţărm.

— Câţi marinari fuseseră pe galeră? întrebă el.

— Cei puţin şase sute, răspunse un pirat căruia, nu-i displăcea să exagereze, mai ales că acum orice pericol era trecut.

Atunci MacTavish clipi din ochi, îşi frecă puternic nasul şi cobori foarte liniştit la vestibulul cabinelor.

— Hermann, spuse el, Pirului Negru a aranjat iar o lovitură în genul lui. Aşa cum s-a angajat lupta, între ei şi bandă, cred că toate şansele sunt de partea lui.

Hermann care nu văzuse nimic, se linişti. În sufletul său se dăduse o luptă între dorinţa de a rămâne credincios Piratului Negru şi aceia de a se urca pe punte ca să se dedea bucuriei colective a piraţilor, lăsându-le pe cele două prizoniere în voia sorţii. El întrebă:

— Dar nu te înşeli?

MacTavish îl privi cu un aer superior, apoi ca să-i schimbe gândurile negre îl trimise să se plimbe puţin.

— Urcă pe puntea din faţă, şi, sub pretextul de a privi galera inamică, îi spuse el, observă tot ce se petrece. Nu uita nicio clipă că eşti în slujba Piratului Negru, singurul om care are posibilitatea de a-ţi salva sau de a-ţi tăia capul.

— Eşti sigur? întrebă Hermann.

— Tot atât de sigur cum sunt că mă cheamă MacTavish şi că deasupra capului am cerul iar dedesubt se află marea.

Hermann nu mai insistă. Când i se vorbea despre pericolul în care se află capul său, era în totdeauna gata să se dea de partea acelora care îi promiteau să-l acopere. Se

urcă deci pe punte, sosind tocmai la timp ca să vadă un lucru complet neobişnuit.

Din dreapta lui, ţâşniră, parcă venind din mare, vreo douăzeci de vlăjgani goi, care se îndreptară pe punte, scoţând nişte urlete care opriră brusc munca piraţilor.

Acelaşi lucru se întâmplă şi în partea stângă a corăbiei Aceeaşi erupţie a unor indivizi care se repezeau înainte, urlând. În mijlocul acestora, Hermann îl văzu pe Piratul Negru care, înarmat cu o sabie, se aruncă asupra primilor apărători ai corăbiei, trimiţându-i într-o lume mai bună. Hermann îşi reaminti de ceea ce îi spusese MacTavish cu câteva clipe mai înainte. Apucând o bară de fier sări în ajutorul Piratului Negru, strigând!

— Sunt omul tău, stăpâne.

Şi începu să lovească în dreapta şi în stânga cu o furie oarbă.

Fu o luptă cu adevărat extraordinară. Niciodată piraţii nu fuseseră asediaţi într-un asemenea mod. Vâslaşii aveau o manieră cu totul personală de a ataca. În loc să lupte separat, ei se mişcau cu toţi deodată, împresurându-i pe inamici şi căzând asupra lor cu toată greutatea.

Piraţii rămaşi în viaţă izbutiră totuşi să se adune la un loc şi se auzeau acum focuri de pistol. Dar cea mai mare parte dintre ei nu aveau armele pregătite şi, înspăimântaţi, nu ştiau ce să facă. Câţiva din agresori fură azvârliţi în mare.

Piratul Negru avea în jurul său o trupă compactă pe care o repartiza pentru toate colţurile bastimentului.

— Căutaţi peste tot. Nu lăsaţi pe niciunul să scape… Pe şef însă lăsaţi-l pentru mine.

El Hablador, rezemat de catargul cel mare, scoase două pistoale şi le descărca pe rând. Deoarece nu mai avea timp să-şi reîncarce armele, acum el le ţinea de ţeavă, încercând să lovească ca şi cu un ciomag Ultimele gloanţe voia să le rezerve Piratului Negru. Din nefericire pentru el,

acesta nu-i dădu nici o singură ocazie ca să traducă în fapt instinctele sale criminale.

Piratul Negru părea că se află peste tot în aceeaşi clipă şi îi urmărea pe bandiţi în toate retragerile, găsind totdeauna prilejul să scape cu faţa curată oricât ar fi fost pericolul de mare. Numai simpla sa prezenţă îi îngrozea pe acei care îi fuseseră tovarăşi cu douăzeci şi patru de ore înainte.

Se auzea:

— Piratul Negru este în fundul corăbiei, în faţă. Piratul Negru este lângă cabine. Piratul Negru dă foc la praful de puşcă…

Era văzut în cinci sau şase locuri deodată.

Bandiţii alergau de la un capăt la celălalt al punţii neştiind unde este salvarea şi groaza de care fuseseră cuprinşi făcu ca încăierarea să nu dureze mai mult de zece minute. Se văzu cu toţii, adunaţi în acelaşi loc fără să ştie cum s-a făcut acest lucru.

Dezarmaţi, aiuriţi, ei se repeziră în acea parte a corăbiei care nu avea nicio ieşire şi căreia i se spunea curtea de plimbare. În spate se găsea despărţirile din lemn pe care nu le putea străbate, iar în faţă, înotătorii le barau drumul ameninţându-i cu armele. Niciodată nu se văzuse o asemenea învălmăşeală de oameni terorizaţi.

Desigur, o mare parte dintre piraţi îşi pierduseră viaţa în acest asalt, dar spaniolii din Vera Cruz, cărora le plăcea să lupte în libertate, azvârliseră peste bord cadavrele celor căzuţi. Restul piraţilor era redus la neputinţă şi îşi aştepta înspăimântat soarta.

În interiorul bastimentului, sub conducerea Piratului Negru, echipe de înotători se ocupau de curăţirea antrepozitelor corăbiei de ultimele rămăşiţe dintre piraţi. Camera în care se afla depozitat praful de puşcă era bine păzită, ca nu cumva vreun descreierat, care ar fi scăpat nebăgat în seamă, să nu dea foc explozibilelor şi să arunce,

astfel, nava în aer.

De altfel, Shakespeare, marele specialist al acestui gen de ocupaţie, nu se mai afla acolo, pentru a încerca o lovitură neaşteptată.

Şi Piratul Negru reapăru pe punte.

El nu se ocupase, într-adins, de castelul din spate, unde se găsea cabina prizonierei, ştiind că MacTavish, conform ordinelor sale, se afla acolo, gata să intervină la cel mai mic semnal al prinţesei, şi că, în plus, EI Hablador era supravegheat de oamenii săi, pe punte.

Totuşi, în timp ce se îndrepta spre panoul central al vasului, el remarcă că Secundul nu mai era lângă catargul cel mare şi că nu se găsea nici printre prizonieri. Avu un presentiment.

Lăsându-i pe vâslaşi să continue cu dezarmarea piraţilor prinşi, el se repezi spre castelul din spate al corăbiei, unde se aflau apartamentele şi cabinele pasagerilor.

Şi ceea ce văzu aici făcu să-i bată inima mult mai tare. Scoţianul zăcea lungit la pământ, ameţit. El nu mai întârzie nici o singură clipă ca să vadă cum fusese doborât amicul său ci, ca o fiară rănită, se repezi spre cabină, trântind uşa de perete.

El Hablador se afla acolo, strângând-o în braţe pe tânăra fată, care se lupta cu el, zgâriindu-i faţa cu unghiile. Dar Secundul îşi pusese toată puterea într-o ultimă mârşăvie. Simţind partida pierdută, el nu mai voia ca prinţesa să mai cadă vie în mâinile spaniolilor, şi deoarece nu putuse s-o păstreze pentru el, era decis s-o omoare.

Piratul Negru sosise însă la timp. Aruncându-se asupra lui cu furie nestăpânita, el îi prinse capul în menghinea celor două mâini puternice ale sale şi îl strânse viguros ca să-l oblige să dea drumul prăzi sale. Apoi îl repezi, cu sete, la pământ, fără să-l slăbească nicidecum. Era cuprins de o poftă bestială de a ucide şi voia să-l

omoare cu mâinile lui.

Fu o luptă teribilă, o dispută în care doi oameni se luptau nu numai pentru a-şi ucide adversarul ci şi pentru a-şi potoli ura reciproca.

Piratul Negru era tot timpul cel mai tare pentru că forţa sa fizică era dublată de furie şi mai ales pentru că El Hablador, lipsit de posibilitatea de a lovi laş, pe la spate, era ca o cârpă la discreţia lui.

Ieşind din cabină, în furia dezlănţuită a luptei lor pe viaţă şi pe moarte, cei doi oameni se găsiră în anticameră. Aici Piratul Negru se văzu nevoit să mai facă faţă, unui nou atac. Toţi piraţii care nu fuseseră prinşi de către vâslaşi, se înarmaseră din nou şi o porniseră în direcţia castelului din spate, hotărâţi să încerce recucerirea corăbiei. Era contraofensiva acestor derbedei siliţi să se bată pentru a-şi scăpa viaţa. Ei se repeziră pe scară, în momentul în care El Hablador, nemişcat, nu mai putea răspunde loviturilor Piratului Negru.

Eroul nostru văzu însă pericolul care se ivise din nou. Un pistol era chiar aţintit asupra lui. Într-o secundă, sau mai puţin chiar decât atât, el ridică corpul ameţit al Secundului şi îl ţinu drept pavăză. Gloatele pătrunse în trupul lui El Hablador, care scoase un geamăt surd ele durere… Piratul Negru nud dădu însă drumul şi continua să se servească de el ca da un adăpost.

În spatele său, se auzi un alt geamăt şi o voce slabă care murmura:

— Dumnezeule! Încă n-au terminat cu bătălia aici?

Era MacTavish care-şi revenea în fire după lovitura cu care-l ameţise Ei Hablador.

— Sus, MacTavish, vino-mi în ajutor, îi strigă Piratul Negru.

Bătrânul scoţian nu-i putea fi însă de prea mare folos în acţiune, contra piraţilor dar ştiu să se facă, altfel util. Văzând că uşa cabinei prizonierelor rămăsese deschisă, el

făcu semn prinţesei şi servitoarei să-l urmeze şi le împinse spre coridorul strâmt care dădea direct în magazie.

Piratul Negru pricepu planul bătrânului. El aşteptă ca retragerea femeilor şi a lui MacTavish să se termine şi apoi, mereu adăpostit de corpul inert al lui El Hablador, alunecă pe acelaşi drum, fugind prin culoarele tenebroase ale corăbiei. Deocamdată erau la adăpost dar, în urma lor, se auzea tot mereu mai tare zgomotul pe care-l făceau bandiţi porniţi în urmărirea lor.

La capătul magaziei văzură nişte scări; peste douăzeci de piraţi, ţâşnind din umbră, se aruncară asupra lor cu cuţitele ridicate.

Din fericire bandiţii nu mai aveau de mult gloanţe pentru pistoale şi erau nevoiţi să se lupte cu arma albă.

Cu toate acestea, situaţia era periculoasă pentru fugari; Piratul Negru, deşi era un virtuos al scrimei, izbutea cu greu să facă faţă unui duel cu mai mulţi adversari, care atacau deodată. Fără un ajutor din afară ar fi fost pierduţi.

Şi ajutorul acesta veni.

Printr-unul din geamurile care rămase deschis spre mare, un corp, care aluneca în magazie, întunecă o clipă lumina şi o voce, cunoscută strigă:

— Ţineţi-vă bine că sosesc.

MacTavish îl recunoscu pe Hermann pe care îl ştia că este un tip plin de imaginaţie.

De fapt Hermann nu se aruncă în luptă alături de Piratul Negru ci, adresându-se, cu o voce vibrantă, piraţilor le spuse:

— Staţi, idioţilor… Nu vedeţi că e mai tare decât voi şi că numai el poate să vă salveze ca să scăpaţi cu viaţă? Lăsaţi armele jos şi strigaţi un ura puternic în onoarea lui.

Săbiile se ridicară în sus şi lupta încetă.

Bandiţii ştiau totuşi că nu pot să ceară graţie şi că au meritat moartea de mii de ori. Unul dintre ei întrebă, pe un

ton aspru:

— Dacă luptăm pentru tine, juri să ne scapi cu viaţă?

Piratul Negru îşi cunoştea puterile şi ştia că guvernatorul nu va ezita să-i acorde toate favorurile pe care le va cere.

— Juraţi voi întâi că veţi apăra pe aceste femei şi că mă veţi asculta.

Omul care vorbise veni să se aşeze lângă Piratul Negru, spunând:

— Pe Dumnezeu, o jur. Moarte pentru moarte, dar să mor alături de cei care au curaj.

Atunci Piratul Negru îi iertă cu un gest mărinimos.

— Toţi cei care sunt alături de mine vor fi salvaţi, vi-o jur!

Întreaga asistenţă se grupă imediat în jurul celor două prizoniere. În acel moment intrară în magazie şi urmăritorii care atacaseră în castelul din spate al corăbiei. Şi din nou o bătălie sângeroasă avu loc. Agresorii nu pricepeau de loc însă de ce erau atacaţi chiar şi de tovarăşii lor, nu ştiau în cine trebuie să lovească şi în cine nu, aşa că toţi căzură până la unul.

Apoi sosiră şi vâslaşii.

Ei raportară că lupta de pe punte s-a sfârşit şi că cea de a doua galeră se apropie de bord, cu guvernatorul care voia să se urce pe bord.

— Perfect, spuse Piratul Negru, conduceţi-mă până la guvernator; să lăsăm domnişoarei această gardă de onoare, care s-a oferit de bunăvoie.

Aşa se explică de ce prinţesa revenise pe bord, înconjurată de câţiva vlăjgani, ale căror mutre nu erau de loc încurajatoare şi printre care MacTavish şi Hermann păşeau mândri.

Pe puntea însorită, Piratul Negru prezentă guvernatorului din Vera Cruz nava cucerită de la piraţi. El sosise acolo, condus pe braţe de vâslaşi. Păreau un general

glorios care gusta din punctele victoriei...

El se înclină în faţa Excelenţei Sale, trimisul Majestăţii Sale la Vera Cruz, şi spuse:

— Vă ofer această corabie. Mările noastre vor fi de acum libere şi corăbiile noastre vor putea aborda cu uşurinţă la Vera Cruz.

Guvernatorul primi acest omagiu, strângând afectuos mâna Piratului Negru.

— Vă mulţumesc în numele Majestăţii Sale, răspunse el, dar... privirea lui rătăci pe punte: Dar, adăugă el neliniştit, nu văd unde este prinţesa.

Piratul Negru se întoarse spre partea din spate a corăbiei.

Prinţesa se apropia, surâzând, iar soarele radios îi juca în păr. Dreaptă şi mândră, între bandiţii care o înconjurau, gata s-o apere împotriva oricui, ea înainta spre locul unde se afla cei doi oameni.

Ducele se înclină în faţa ei iar ea salută, cu un surâs, ca şi cum ar fi fost mai mult decât obişnuită cu asasinatele, ca şi cum nimic n-ar fi putut s-o emoţioneze în cursul îngrozitoarelor ceasuri care le petrecuse pe bord.

— Alteţă, spuse guvernatorul, suntem adânc fericiţi pentru eliberarea dvs., am şi mulţumit în public domnului duce.

Tânăra fată încruntă uşor din sprâncene. În gândul ei se produse un brusc eveniment. Ea se temu, o clipă, că un personaj oficial îşi atribuie tot meritul care se cuvenea Piratului Negru. Ea căută cu privirea printre cei care îl înconjurau pe guvernator, dar nu-l văzu decât pe protectorul ei care primea aceste omagii.

Guvernatorul îţi tinzând mâna tânărului erou spuse:

— De altfel, domnul m-a asigurat că vă voi regăsi sănătoasă.

Spunând aceste cuvinte, guvernatorul îşi dădu seama că produce o anumită surpriză prinţesei. Întorcându-se

spre Piratul Negru remarcă că acesta zâmbea ironic. Începe şi el să surâdă.

— Cum, nu v-aţi prezentat încă?

Apucând, foarte galant, mâna Piratului Negru, el făcu trei paşi în direcţia castelului din spatele corăbiei.

— Alteţă, vă prezint pe ducele d'Arnoldo, grande de Spania, cavaler al ordinului Saint-Cristophe, trimis diplomatic în coloniile Prea Sfintei Sale Majestăţi.

Tinerei fete îi venea greu să-şi reţină uimirea. Ţinând mâinile pe piept, simţea că îi bate inima. Acum, când orice pericol era înlăturat, ea păstra salvatorului ei o dulce şi tandră recunoştinţă.

Dacă tânăra fată făcea o impresie, cu adevărat regală atunci când îşi păstra atitudinea de prinţesă spaniolă ea era prima gata să recunoască cât de mică se simţea în faţa acestui om care nu ezitase să-şi rişte viaţa pentru ea.

Obrajii i se împurpurară şi nu mai puţi să spuie niciun cuvânt.

Servitoarea o susţinea ca să nu se prăbuşească. Astfel ea putu să înainteze. Până la balcon şi făcu, cu mâna, semnul primitor prin care prinţesele îngăduiau la Curte omagiul unui cavaler.

Piratul Negru îşi reveni.

El fu acela care vorbi cel dintâi.

Şi ceea ce spuse era atât de neprevăzut, încât şi guvernatorul singur fu uluit.

— Prinţesa, spuse Piratul Negru, am onoarea să-ţi cer mâna.

Emoţia guvernatorului nu ţinu prea mult, deoarece el îşi dădu seama că această cerere în căsătorie îi surâdea foarte mult şi prinţesei.

Pe puntea corăbiei încărcată de unelte, unde sângele curs se usca în pete mari lucitoare, printre prizonierii posomorâţi ce-şi aşteptau pedepsele, în faţa vâslaşilor imobili şi a gărzii de onoare compusă din piraţii pocăiţi,

ceremonialul de la Curte putea, foarte bine, lipsi.

Prinţesa voia sa coboare scările balconului spre a se îndrepta spre acela pe care-l acceptase ca logodnic, dar MacTavish nu îngădui ca ea să se folosească pentru acest lucru de picioare. Întrucât îşi decernase, singur, titlul de comandant al gărzii de onoare, el voia să tragă toate avantajele rangului său. Făcu, de aceia, un semn lui Hermann care, după o consfătuire rapidă cu tovarăşii, o obligă pe tânăra fată să se lase luată pe sus şi purtată în triumf.

Era, aceasta, un gest comic şi neprevăzut dar MacTavish păru tot atât de mândru cât ar fi fost dacă ar fi comandat garda scoţiană, la Buchingam.

În timp ce această curioasă formalitate se îndeplinea şi cortegiul coborî pe scară, Piratul Negru se aplecă spre guvernator şi întrebă:

— Nu crezi că ar fi timpul să-mi spui care-i numele prinţesei?

Şi, pentru prima oară, el află că aceea pentru care se luptase atât de sângeros era singura verişoară a Prinţului de Castilia, frumoasa Marie-Therese de Santegla, care urma să fie făcută Ducesă de Vera Cruz.

* * *

Cei doi tineri habar nu mai avură de cele ce se petrecură apoi.

În timp ce prizonierii era transbordaţi şi vâslaşii se ocupau de repunerea în stare de funcţionare a corăbiei pentru, a putea porni pe mare, Piratul Negru şi tânăra prinţesă îşi permiseră plăcerea de a discuta despre lucruri care abia se înfiripau în inima lor.

Retraşi într-un colţ liniştit ai bastimentului, supravegheaţi de garda care nu voia să-i scape din ochi, de teamă să nu fie Confundaţi cu ceilalţi prizonieri şi să fie trimişi, în fundul galerei, cu ghiulele de picioare, ei schimbară – primele ei cuvinte de dragoste.

MacTavish se apropie de Hermann şi avu cu el o convorbire serioasă.

— Am avut dreptate când te-am sfătuit să rămâi credincios Piratului Negru? întreabă bătrânul scoţian.

Hermann îşi ia un aer supărat.

— Ce tot vorbeşti; am fost întotdeauna de partea Piratului Negru. Eu am simţit că acest om mă va duce pe drumul cel bun încă din ziua în care l-a ucis pe căpitanul Calao.

MacTavish dădu din cap.

— Asta aşa e Hermann, şi eu am simţit acelaşi lucru. Dar trebuie să adaug că, de fapt eu am fost întotdeauna un virtuos.

— Pardon, eu am fost mai credincios decât tine, replică Hermann. În curând mă vei căsători cu o femeie care mă va face fericit într-o mică căsuţă în care mă voi instala.

Scoţianul îşi privi tovarăşul.

— Cu alte cuvinte ai lăsat o logodnică în ţară?

Hermann făcu cu ochiul.

— Nu, făcu el, arătând către servitoare, dar uite cu fata asta îmi voi face treaba căci dragul meu, sunt foarte bine cu ea.

MacTavish desigur nu era deloc înţeles cu această confidenţă. El se făcu roşu de indignare. Făcând un pas înapoi, duse singura-i mână la brâu, de unde scoase un pumnal.

— Dacă îndrăzneşti să spui lucruri de astea, se răsti el furios, te omor imediat pe loc ca pe un bandit ce eşti.

Hermann îl privi înmărmurit.

— Ce te-a apucat?

— Ce m-a apucat, m-a apucat că eu sunt logodit cu această femeie şi îţi interzic să ridici măcar ochii spre ea, tu nu meriţi nici măcar să-i scoţi pantofii.

Lui Hermann nu-i venea să-şi creadă urechilor. N-ar

fi bănuit niciodată că MacTavish ar fi un om aşa de galant.

— Dar când, întreba el, ai făcut tu cererea asta?

MacTavish îşi reveni.

— N-am făcut-o până acum, dar o voi face chiar acum, şi te opresc să mă urmezi.

Hermann văzu pe şeful echipajului care se îndreptă într-adevăr către servitoare şi căruia i se adresă după ce a ezitat îndelung, căutând în mintea lui cuvinte ce ar trebui spuse într-o ocazie atât de importantă pentru el.

Conversaţia a fost destul de scurtă.

Hermann văzu cum servitoarea ascultase foarte serioasă propunerea lui MacTavish şi pe măsură ce ea se înveselea la figură în timpul conversaţiei, figura lui MacTavish se posomorî.

Şeful de echipaj termina salutând-o cu un aer indiferent şi se îndreptă către Hermann.

— Ei bine, întrebă el pe acesta, ai reuşit?

— Idiotule! răspunse MacTavish. Nu puteai să-mi spui că-i măritată?

Acest incident reînnodă prietenia dintre cei doi tovarăşi, iar starea matrimonială a servitoarei încetă de a mai fi motiv de rivalitate între ei. Ei începură să vorbească despre altceva. E foarte probabil că noul subiect de discuţie le dădea posibilitatea de a se înţelege foarte uşor deoarece ei se înveselíră zgomotos încântaţi desigur de o idee ce le-a venit.

— Ei, ai să-i spui tu? întreabă Hermann.

— Bineînţeles am să-i spun, răspunse scoţianul.

— Am să te urmez atunci.

— N-ai decât, dar îţi interzic să mă întrerupi când vorbesc.

MacTavish se apropie de colţul în care Piratul Negru era alături de prinţesă. Din nenorocire cei doi tineri nu-i dădură nicio atenţie. Ei aveau să-şi spună atât de multe lucruri, aveau să-şi facă atâtea jurăminte.

N-a început oare viaţa pentru ei chiar din ziua în care s-au întâlnit?

Şeful echipajului se învârtea împrejurul lor, încercând să le atragă atenţia. În sfârşit el se aşeză pe troliu şi simţi că va adormi în curând.

Hermann în apropierea lui – aştepta banditul acest moment – căci dorea să vorbească în locul şefului său.

MacTavish avea însă mândria lui. El nu voia niciodată ca cineva să-i ia locul, după tot ce a făcut el. Pleoapele sale totuşi se îngreunau şi el simţea cum oboseala îl năpădeşte.

Atunci el întrebuinţă sistemul pe care l-a mai întrebuinţat cândva în mod foarte reuşit: scoase pumnalul, şi-l aşeză în aşa fel încât vârful să-i atingă bărbia. Şi de data aceasta sistemul a dat rezultatul aşteptat. Piratul Negru întoarse capul şi observă pe MacTavish în această poziţie neobişnuită.

El atrase atenţia tinerei fete asupra lui, iar scoţianul văzându-se obiect de atenţie, se ridică să vorbească.

În momentul când începu să vorbească Hermann îi atinse cotul.

— Şapca! zise el.

— Ce? întrebă MacTavish.

— Scoateţi şapca, e mai frumos aşa.

MacTavish privi furios către bătrânul pirat, dar ascultă. Celălalt după ce obţinu efectul dorit arătându-şi importanţa, tăcu şi lăsă pe MacTavish să vorbească.

— Voiam, spuse acesta din urmă, adică vreau să spun, noi voiam, tovarăşul meu şi cu mine… să vă facem un cadou de nuntă…

— Va fi bine venit, spuse Piratul Negru.

— Numai, continuă scoţianul, nu putem să-l aducem căci e prea greu. Dacă vreţi veniţi să-l luaţi.

Piratul Negru începu să râdă privind tânăra fată.

— Nu vă întrebaţi ce ar putea fi oare asta? adăugă MacTavish.

— Ah, Doamne! zise ea. Aşi îndrăzni să vă întreb dacă aţi vrea să fiţi buni să-mi spuneţi despre ce este vorba.

Încă odată MacTavish se scărpină la nas, apoi ridicându-se puţin pentru a şopti ceva în urechea tânărului, ceea ce de altminterea nici nu se auzise, spuse:

— E comoara lui Calao.

* * *

Cei doi prieteni MacTavish şi Hermann se aflau acum în portul Vera Cruz – după ce povestea piraţilor fusese lichidată – de unde fugiseră şi nu se mai revăzuseră de loc de mult timp.

Viaţa lor de piraţi le lăsase o obişnuinţa atât de puternica încât nu se puteau opri de a se feri de soldaţii gărzii naţionale, care sus pe chei supravegheau descărcarea navelor.

Aşezaţi pe o ţeavă veche de tun ei priveau albastrul mării înspre orizont.

Un muşchetar care îi privea de prea aproape îi făcură să ridice capul se ridicară şi continuară convorbirea lor mergând.

— Cert este, spuse MacTavish, care părea că vorbeşte singur, ca noi nu putem pleca fără să dăm un cadou. Comoara lui Calao ar fi cel mai frumos lucru şi nu cred că Piratul Negru n-ar vrea să răstoarne insula pentru a o relua.

Hermann aprobă.

— Într-adevăr, spuse el, când te gândeşti că aceasta e considerată pierdută pentru toată lumea, ai pentru ce să redevii pirat.

Scoţianul îi aruncă o privire pieziş.

— Numai vorbi prostii, doar suntem oameni cinstiţi acuma, şi să încercăm să rămânem, dar cât priveşte comoara…

— Ar trebui oare să încercăm să mai vorbim cu Piratul Negru?

MacTavish ridică din umeri.

— Asta n-ar servi la nimic. L-ai auzit doar bine ieri.

— Pentru că femeia lui se teme că asta i-ar aduce nenorocire.

MacTavish se opri din mers, bănuitor, privi în jos, apoi murmură:

— În definitiv poate că are dreptate.

— Crezi şi tu în fleacuri de astea, spuse Hermann. Crezi tu că banii pe care i-am luat aşa cum i-am luat pot să ne aducă o nenorocire?

Sentenţios, Mic Tavish dădu exemplu.

— Poţi s-o crezi băiete, ia te uită la toţi acei care au fost cu noi: „Cap găurit”, EI Hablador, Hurli, şi tot restul bandei, unde sunt, ei acum? Ai schimba locul tău cu ei? Ai observat cum chestiunea a devenit delicată chiar şi pentru Piratul Negru când a vrut să se atingă de lada din camera comorilor? Cât despre El Hablador, el a rămas acolo pur şi simplu.

Hermann era foarte greu de convins, totuşi se lăsa impresionat încet de argumentele subtile ale tovarăşului său.

Sufletul lui simplu era surprins de îndoială.

De fapt, ce-i mai rămăsese lui din banii câştigaţi prin piraterie? Nimic, absolut nimic.

Puţinul aur care se mai găsea pe fundul buzunarului provenea de la Piratul Negru, redevenit ducele de Arnoldo. Erau bani curaţi cu care şi-au cumpărat câte o haină nouă, el şi MacTavish.

— Totuşi, spuse în sfârşit Hermann, ai toată dreptatea. În piraterie, mori sărac, şi câte odată moartea vine chiar mai înainte de a o dori.

Întorcându-se spre vechiul şef de echipaj, el mai adăugă cu o voce joasă:

— Ar trebui poate să mergem să luăm pe vechii noştri camarazi, asta ar fi mai frumos din partea noastră.

MacTavish nu fu de această părere.

— Eu nu mă mai ocup de această bandă, bombăni ei, şi nici tu nu te vei mai ocupa. N-am avut niciodată simpatie pentru piraţi.

— Nici eu n-am murit niciodată de dragul lor, spuse Hermann, sunt într-adevăr oameni cu care nu te poţi înţelege.

Cuvintele schimbate de aceşti oameni erau într-adevăr pline de înţelepciune, păcat numai că ele n-au ajuns mai devreme în mintea tovarăşilor lui „Cap găurit".

Oare cum spre cinstea lor este interesant faptul că aceste remuşcări nu erau întru nimic dictate de împrejurări.

Amândoi erau sinceri, şi au dedicat Piratului Negru – căci între ei nu puteau să-l numească altfel pe ducele de Arnoldo – un devotament fără limită. Ei ar fi fost gata să rămână totdeauna cu el chiar fără a mai avea speranţa de a revedea casa din „Highlands", cum visa MacTavish, sau căsătoria fericită râvnita de Hermann.

— Totuşi, spuse deodată scoţianul, încă nu ştim ce o să-i oferim.

Ei rătăceau încet prin oraş, oprindu-se în faţa negustorilor de fructe care umpleau strada, cercetând îndelung dughenele cu argintarii.

Tot ce vedeau şi le-ar fi placul costa prea scump şi ei nu aveau de loc în buzunar banii necesari pentru un cadou demn de oferit tinerilor căsătoriţi.

Din strada din vale ei coborâră înspre port, unde se găsea şi se vindea de toate. Din nenorocire ei erau noi veniţi în Vera Cruz, nu cunoşteau pe nimeni şi nu puteau lua pe datorie.

Hainele, pălăriile şi îmbrăcămintea lot au costat aproape tot ce primiseră ei de la duce. Nu le mai rămăsese amândoura mai mult decât patru dubloni la un loc.

Ei coborâră acum către locul unde marinarii indieni

lucrau cu scoici şi lemn şi se distrau privind meşterii îndemânatici care gravau cu cuţitul ornamente în fildeş sau în lemn preţios.

Şi deodată MacTavish se opri.

Ei ajunseră în faţa unui indian care sub un cort termina tocmai de pictat şi sculptat dintr-o bucată de lemn o galeră de lungimea antebraţului.

Obiectul era preţios şi complicat.

Aceasta, neavând miniatură, era în aşa măsura perfectă încât nu-i lipsea nicio frânghie nicio piesă de pe punte.

Şi acest model redeşteptă celor doi piraţi, amintiri destul de apropiate.

Hermann înţelese gândul amicului său.

El îi aruncă o ocheadă piezişă, iar MacTavish îi făcu cu ochiul.

— Cât vrei pentru bucata ta de lemn? întrebă el pe indian, evitând de a-i arăta prea multă atenţie pentru acel obiect de artă.

Indianul răspunse că vrea zece dubloni.

Asta era o sumă frumuşică.

Trebuie să recunoaştem că MacTavish şi Hermann avură, în primul moment, intenţia de a pune mâna pe obiect, fără să-l plătească. Ar fi fost un lucru foarte uşor, deoarece meseriaşul se afla singur în atelier şi ei doi, erau înarmaţi. Nu te debarasezi, de fapt, atât de uşor, de un obicei înrădăcinat şi de multe ori se poate observa că şi cei mai cinstiţi oameni au bandiţi printre strămoşii lor. Totuşi, bătrânului scoţian nu trebui mai mult de o secundă ca să-şi gonească din minte orice intenţie necinstită Nu făcuse doar cu un moment înainte, un jurământ de fidelitate cinstei şi onoarei; să-l trădeze acum?

El se tocmi.

Indigenul îşi micşoră pretenţia cu un dublon, apoi cu încă unul şi jumătate, jurându-se că nu poate lăsa mai

ieftin.

Corabia plăcea din ce în ce mai mult, celor doi prieteni ai Piratului Negru. Ei examinau poleiala aurie. Încă proaspătă, lustrul strălucitor, uneltele delicate. Se gândeau că, în schimbul dublonilor care le lipseau, ar fi putut oferi indigenului, un obiect de valoare.

Din nefericire, nu aveau asupra lor decât armele lor, cele două săbii, amintire vieţii trecute şi de loc onorabile, care însă fuseseră cele mai credincioase şi mai inseparabile prietene.

Se îndepărtară, sfătuindu-se şi reveniră lângă indigen, după ce căzuseră de acord. De asta data Hermann fu acela care reluă tocmeala.

— Dacă ţi-am da în plus săbiile noastre?

Omul, privi cele două arme, nu prea binevoitor.

— Sunt foarte vechi, spuse el.

MacTavish insistă asupra lucrăturii mânerului şi a gărzii.

— Asta doar îi face valoarea. Vezi aceasta lamă? A fost cizelată din metalul cel mai bun. Uite, i se mai văd încă loviturile de ciocan… şi apoi are iniţiale şi o coroană, o coroană de marchiz…

Muncitorul îşi ridică ochii.

— Eşti marchiz dumneata? întrebă el.

— Nu, eu nu sunt, răspunse MacTavish cu un aer puţin încurcat, dar prietenul care mi-a dat-o a fost.

Indigenul, după ce examina minuţios cele două săbii, se declară gata să încheie afacerea. Dar, voia, ca pe lângă arme, să capete, în schimbul corăbiei sale, şi cei patru dubloni pe care ştia că cei doi clienţi îi posedau.

Foştii piraţi trebuiră sa cedeze. Apoi, MacTavish şi Hermann, cu obiectul de artă în mână, se îndreptară spre palatul guvernatorului. De asta data erau dezarmaţi şi fără niciun ban în pungă. Nimic din trecută carieră nu se mai afla asupra lor. Abandonaseră totul pe altarul afecţiunii ce

o purtau Piratului Negru. Şi, în timp ce mergeau, nicio melancolie, niciun regret, nu le umbrea gândurile. Se gândea numai la bucuria Ducelui, la licărul de satisfacţie pe care-l va avea, fără îndoială, în clipa în care îi vor oferi noul cadou.

— Să aşteptăm, hotărî MacTavish, până ce va pleca toată lumea din jurul lui şi al prinţesei.

Din nefericire, în momentul în care păşiră pe poarta locuinţei rezervate Piratului Negru, ei observară că ducele se pregătea să plece. Era întovărăşit de prinţesă, soţia lui; se căsătoriseră cu două zile înainte, într-un decor sărbătoresc. Când, îi văzu pe cei doi tovarăşi, Ducele de Arnoldo se opri.

— Unde naiba vă duceţi cu barca aia în braţe? îi întrebă el.

Nici MacTavish, nici Hermann, nu găsiră cuvintele care le trebuiau pentru răspuns; luaţi pe scurt, ei numai ştiau dacă trebuie să ofere cadoul sau să spuie vreo minciună.

Într-un târziu, MacTavish folosind înalta autoritate pe care i-o conferea fostul său grad în piraterie, întrebă:

— Nu-i aşa că e frumos, domnule Duce?

Piratul Negru luă corabia în braţe şi, privind-o, răspunse:

— Ce minunată, nu-i lipseşte nimic. Priveşte, doamnă.

Şi el oferi prinţesei, frumosul obiect de artă.

— Asta-i intrarea spre apartament. Aci se află uşa cabinei în care ai fost închisă… Ah! Uite şi mica uşă spre culoar!… Pe aici am fugit şi aici, iată, balconul pe care te-ai aflat, când te-am cerut în căsătorie.

Cu ochii încă aţintiţi asupra corăbiei, el o înapoie lui MacTavish; scoţianul însă nu manifesta de loc dorinţa de a o relua.

— Domnule Duce, zise el, e pentru dvs.

— Pentru mine?

Hermann izbucni, atunci, curajos:

— Da, e cadoul nostru de recunoştinţa că am scăpat din ghearele lui Calao şi El Hablador. O, mică amintire din partea noastră…

Scoţianul, aruncă tovarăşului său o privire teribilă; Hermann trecea încă odată peste principiile ierarhice şi îi tăia vorba din gură.

Dar bucuria Piratului Negru şi a prinţesei era atât de mare, atât de nestăvilită faţă de atenţia lor, încât MacTavish se simţi recompensat, nu numai pentru desconsiderarea amorului său propriu, ci şi pentru pierderea sabiei sale.

* * *

Piratul Negru, redevenise ducele d'Arnoldo, îşi recăpătase personalitatea de altă dată şi era cel mai vesel aristocrat din Vera Cruz.

Piraţii pocăiţi de pe bordul corăbiei spaniole se înrolară sub ordinele sale, jurând că-l vor sluji până la moarte, pe el şi pe prinţesă. Erau cu toţii acolo. Îmbrăcaţi în costume noii, mai mândri decât soldaţii din armata regulată a guvernatorului. Desigur, nu formau o gardă demnă pentru paradă. Deoarece câţiva dintre ei aveau o mutră direct îngrozitoare, dar erau o gardă sigură.

După cum spuneam, Ducele voia să iasă când îi întâlnise pe MacTavish Acum – nu se mai gândea însă la acest lucru. Apropiindu-se de acela care îl protejase în timpul teribilului asalt asupra trupelor lui Calao, îl buşi, cu lovituri prieteneşti, până când fostul şef de echipaj îşi pierdu respiraţia, spunând: „Bătrân zurbagiu de cârciuma… vânător înfometat al marilor…”

Asta îl făcea pe MacTavish să râdă cu lacrămi.

Piratul Negru se hotărî apoi să sărbătorească numaidecât acest eveniment; ceru vin şi pahare pentru toată lumea. Se organiză pe loc o masă. Pe care prinţesa o

prezida cu surâsul ei fermecător şi la care fură invitaţi toţi oamenii guvernatorului. Corabia-miniatură fu transportata în salonul oficial şi aranjată la loc de cinste. După câteva minute, Piratul Negru îl chemă pe MacTavish şi pe Hermann pentru o discuţie serioasă.

— Fii sincer, se adresa el scoţianului, şi spune-mi ce pot să fac pentru tine? spuneai că vrei să te înapoiezi în Scoţia cu adevărat? N-ai putea să te obişnuieşti să rămâi aici?

Bătrânul pirat privi îndelung spre singurul om pentru care simţea o afecţiune. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi îşi spunea că e greu să se despartă de toţi acei cu care străbătuse drumurile morţii. Dar, în fundul inimii sale mai trăiau amintirile copilăriei. În gândul său apăreau, în fiecare clipă, suavele imagini ale colinelor verzi, pe unde păşteau oi cu coarnele întoarse. El revedea lacurile de la picioarele colinelor şi sărmanele căsuţe din jur, toate pline de bogate amintiri.

— Domnule Duce, murmură el într-un târziu, voi muri poate, dar vreau să revăd Scoţia.

Piratul Negru îl bătu pe umăr.

— Te vei reîntoarce în Scoţia, MacTavish şi eu voi merge cu tine.

Cât despre Hermann, el se resemnase să rămână la Vera Cruz deoarece, cu o seară înainte, întâlnise în bucătăriile guvernatorului câteva servitoare, care aveau exact genul de figură ce-i plăcea lui…

SFÂRŞIT

CUPRINS